

Cuộc Chạm Mặt Đáng Yêu

Contents

Cuộc Chạm Mặt Đáng Yêu	1
1. Chương I	2
2. Chương Ii	3
3. Chương Iii	4
4. Chương Iv	6
5. Chương V	7
6. Chương Vi	10
7. Chương Vii	14
8. Chương 8	17
9. Chương 9	19
10. Chương 10	21
11. Chương 11	24
12. Chương 12	27
13. Chương 13	29
14. Chương 14	31
15. Chương 15	35
16. Chương 16	39
17. Chương 17	42
18. Chương 18	45
19. Chương 19	48
20. Chap 20	49

Cuộc Chạm Mặt Đáng Yêu

Giới thiệu

nó một cô gái đầy nam tính, thô lỗ gặp phải hân một người kiêu ngạo. ông trời cho họ gặp nhau và t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-cham-mat-dang-yeu>

1. Chương I

Ring....ring....ring...

Một cô gái đang nằm cuộn tròn trong chăn ,tay thì với lấy chiếc đồng hồ báo thức để tắt rồi nó ngủ tiếp. Chưa được mấy giây thì tiếng nói thánh thót từ dưới nhà vang lên:

- Thảo Ly..... con dậy ngay.. ẹ.

Ngay sau đó tấm chăn bung ra. Chủ nhân của hành động đó không ai khác chính là Mai Hoàng Thảo Ly. Nó vừa tròn 16 tuổi vào ngày hôm qua đây. Nó có thân hình đẹp, khuôn mặt bình thường, gia đình khá giả. Nó là con gái nhưng tính lại như con trai, cộc cằn , thô lỗ, quậy phá hết mức, tuy vậy nó vẫn học giỏi đứng nhất lớp.

Cùng lúc đó,tại một ngôi biệt thự . Cũng tạo ra tiếng động rất giống hệt như tiếng nhà nó.

- Hoàng Huy... con dậy ngay.... ẹ.

Rồi chiếc chăn tung ra,lần này khác với nó vì người lần này là Nguyễn Hoàng Huy. Con trai cưng của một tập đoàn KS lớn thứ 2 thế giới. Hắn là hotboy mọi nơi, sở hữu nước da trắng , body chuẩn không cần chỉnh và chiều cao 1m85 (nó thì 3m bẻ đôi). Trái ngược nó hẳn luôn đứng thứ 1 trường từ dưới đếm lên.

Quay lại nó , khi được mama kêu dậy, nó đã cấp rút làm vsen và thay đồng phục đến trường trong vòng 5 phút. Bộ đồng phục của trường KM - một trường học bình thường - chiếc áo sơ mi trắng tay phồng ngắn được viền đen đi kèm với chiếc váy màu đen. Mỗi lần mặc váy vào nhìn nó rất dễ thương nhưng nó thì lại nghĩ rằng mình mặc như đàn ông mặc váy. Khổ nỗi mỗi lần ai khen nó mặc váy dễ thương ,nó không tin mà còn nghĩ là họ trêu trọc mình, thế là bốp bịch cho con người ta te tua thì mới thôi.

Hôm nay như mọi ngày, nó đang tung tăng đạp đến trường thì gặp một cảnh tượng rất chi gớm giếc. Từ xa có một người thanh niên mặc đồng phục trường KW- ngôi trường dành cho đại gia(nó nghĩ vậy đó)- đang phóng với tốc độ rất đỉnh. " 5phút nữa sẽ xảy ra một vụ té xe" nó cười mỉm và đếm ngược 5....4....3...2...Rầm...ui da...

- haix lần này đoán sai mấy giây rồi. ...chật...chật biết ngay là sẽ té.. Hố hố sao mình đỉnh thế nhỉ..(chị này độ tự sướng lên lever max luôn rồi)

Trong khi nó đang ca ngợi nó thì chàng trai cũng chính là hắn-Hoàng Huy đó- càng ngày càng bốc khói đầu..

- Này cô ơi tôi té xe cô vui lắm hả?

- ừ ...vui haha ...vui haha vì tài của tui càng ngày càng đỉnh...

- Cô cầm mồm ngay đi...cô hâm à..

-Đi đứng để té làm trò hề cho người khác thì chịu đi. Mất để trên sáy à thấy đường mới đổ đá không,vậy mà phóng như điên,không chết là may lắm rồi. Lần sau đừng sấm mất để trưng như vậy nữa nhá.

- Cô..

- Tôi còn trẻ lắm không dám nhận cậu làm cháu đâu. À bằng tuổi(nó nhìn bằng tên của hắn đó mà) mà nhìn đẹp trai vậy mà không biết phân biệt tuổi à...chậc...phải xem lại thôi...

Nó xoắn một tràng làm hắn không nói nổi một lời,càng ngày,càng tức đến đen mặt luôn.

- Thảo Ly bà đứng đây làm gì vậy? Đi học thôi muộn rồi.

- à mình đang đứng xem khỉ đi xe á mà,ai dè bị té thảm thương luôn.

-Á...khỉ đâut thích khỉ lắm,khỉ ...khỉ đâu? Mỗi từ khỉ của cô bạn làm hắn tức hơn nữa nó thấy vậy kéo con bạn đi học nhanh còn không cháy đen thành than luôn.

Cô bạn đó là Tôn Huyền Thanh . Là bạn thân của nó từ nhỏ. Rất hiểu nó , quậy cũng không kém nó đâu.

Nó và nhỏ vừa đi vừa kể chuyện ban nãy tới lớp cũng vừa hết chuyện. Nhỏ nhin không nổi cười lăn lết luôn, ai cũng nhìn nhỏ với vẻ mặt thông cảm " thiếu thuốc thần kinh là vậy".

Còn hần khi nó đi thì hần cũng tới trường với bộ dạng lết thết kinh khủng. Bầu trời đang đẹp, hần đi tới thì âm u mây mù kéo đến (công nhận ảnh hưởng gê).

Đình Long thấy hần từ xa, định chạy lại thì cảm giác mình mà đi lại thành miến thịt bằm luôn nên k đại nữa.

Trong đầu đang suy nghĩ cách làm sao hần nói ra thì một bóng đèn sáng lên trong đầu cậu.

-Huy...huy ơi trường KM có hotgirl qua tìm mày đây.

Đình Long chạy đến báo tin(không biết thật hay không đây).nghe đến tên trường đó hần nhớ đến con nhỏ tên Ly mặc đồng phục trường đó chơi xỏ hần ở ngoài đường “làm bốn thiếu gia mất mặt cô biết tay tôi”. Hần chỉnh trang phục đầu tóc lại gọn gàng và bước ra ngoài trông đầu đang có một ý định xấu xa. Một nụ cười gian tà nở trên khuôn mặt tựa như thiên thần.

2. Chương II

Long trở mắt nhìn theo hần. Cậu chỉ nghĩ là nếu nói về hotgirl trường đó thì lúc nào hần cũng chê và nói thao thao, bất tuyệt và cũng sẽ nói về vụ sáng nay. Ai dè ngoài dự đoán, hần thông thả đi ra ngoài... thật sự là không có ai trường đó qua kiểm hần đâu. Ngồi trong lớp, Long chờ hần mà mồ hôi rơi lã chã luôn. Một lúc sau, Hần bước vào và đến chỗ Long đang ngồi, nở nụ cười quý:

- Bar Red. Ok? Hần đưa tay ra hiệu đồng ý. Long chợt rùng mình đây là bar mà hần và cậu luôn xử nhau. Cậu khóc trong lòng “dại dột quá đi sao lại nghĩ ra cái kế độc này cơ chứ”.

Còn hần, khi ra ngoài không thấy ai tìm mình thì tức giận định xả hết cho thẳng bạn. Đúng lúc đó, từ xa hần thấy bóng dáng người luôn theo hần, học trường KM. Hần chậm rãi bước đến vô tình(cố ý nói đại đi) đụng vào cô bé- Lâm La Linh- là người ghét nó nhất lớp vì ghen tị sức học nó thui mà. Linh đỏ mặt xin lỗi và hần nở nụ cười giết ruồi ra làm nhỏ đứng hình. Hần nói chuyện trên trời dưới đất làm nhỏ mừng rỡ người. Được một lát, hần đề cập vào vấn đề chính luôn. Linh khó chịu nhưng cũng phải nói ra. Nhưng nhỏ không phải dạng vừa nên nhỏ nói mà thêm chút mắm, muối làm ản chần luôn. Suy nghĩ một lát hần nảy ra một ý định mà sau này ảnh hưởng rất chi lớn đối với cả nó và hần.

Bar Red.

Long đứng chờ hần mà mồ hôi chảy ướt cả áo, một số cô gái phải cầm quạt chạy ra quạt nhưng vẫn không hết.

KETTTTTTTT.....

-Hello..sao mày đến sớm thế...mà mày sao vậy? sốt à, sao mồ hôi đổ nhiều thế.

Hần thấy Long như vậy rất bất ngờ.

- à...tao...không...sao...

Long ấp úng nói. Hần khẽ nheo mắt rồi dẫn ra kéo thẳng bạn vào.

- Tao có chuyện muốn nói với mày...

Hần lên tiếng trước. Mặt lộ rõ vẻ nghiêm túc làm Long lo lắng hơn.

-Mày có...chuyện gì nói đi.

-Tao sẽ chuyển qua trường KM mày đi không?

RẦM... Long nghe xong bất ngờ đến bật ngửa luôn.

- KM hả? Sao lại trường đó. Không phải mày ghét lắm sao?

- Tao phải trả thù. Long mặt dần ra cậu không hiểu hán đang nói gì nữa. Thấy vẻ mặt của thằng bạn hán lên tiếng giải thích. Sau một hồi múa máy chân tay thì tình trạng bây giờ không thể tả nổi. Long đổ ghế lắn hai miệng cười không thể ngậm lại đc luôn. Chẳng lẽ hán kể mắc cười vậy sao hán đặt một dấu hỏi to đùng...

- Haha...mày bị con đó chơi đẹp gê...haha...đc đc tao chuyển cùng mày để tiện xem phim hài...

Sau một lúc thì cả hai đi về . Điều háo hức chờ ngày hôm sau chuyển trường .

3. Chương Iii

- Hôm nay anh ấy chuyển đến trường mình học đó...

- ôi hoàng tử lòng tao...

- tao phải làm anh ấy thuộc về tao...

- Hình như có anh Long nữa thì phải....

BLA....BLA...

Nó bước vô trường mà nghe thấy những lời bàn tán của những nữ sinh mà lắc đầu ngán ngẫm.” Chắc là một hotboy nào đến nữa đây, ấy khoan họ mới nói gì” Nó đi đến một nhóm bạn nữ:

- Các bạn mới nói ai vậy?

- À, hôm nay có hai hotboy chuyển vào trường mình học lớp 11 đó.

Nó gật đầu à một tiếng đã hiểu rồi bước đi. Một nụ cười ma ranh hiện lên trên khuôn mặt rất cho bình thường này. Không biết trong đầu nó đang nghĩ chuyện gì nữa.

Vào lớp ngồi ngay vào bàn,nó bắt đầu suy nghĩ cách chào đón hs mới.(sao đoán được hay vậy trời?... nó: thầy bói mà đoán đầu trúng đó... t/g: lắc đầu bó tay)... Cô bạn Huyền Thanh bước vô lớp,thấy khuôn mặt rất chi nguy hiểm của nó thì hiểu ra vấn đề:

- Lần này là ai đây?

-Hử? Sao mày biết tao có đối tượng mới.

- Tao mà lỵ, gì mà không biết nhìn cái mặt gian gian của mày là thấy hết. Sao nói tao nghe đi.

- À, hôm nay có 2 hotdog vô trường mình khối 11 định chào hỏi thôi.

- Sao mày biết học lớp nào mà chào hỏi?

- Hổ....hổ tao mà, thì khối 11 lớp nào cũng đủ tiêu chuẩn 40 thành viên rồi. Chỉ còn lớp mình 36 thành viên à nên chắc chắn vào lớp mình thôi.

Nhỏ hốc mồm nhìn nó, nhỏ phải công nhận nó có cái tài đoán gì là trúng đó.

- Vậy mày nghĩ họ sẽ ngồi ở đâu

- Theo tao thì khi mới vô bà cô già sẽ cho ngồi với một đứa trong lớp để làm quen với lớp. Mà chỉ có bàn tao với bàn mày là trống vậy thì 2 người họ sẽ ngồi ở đây và đó.

Nó chỉ tay vào chỗ nó và chỗ trống của Thanh mà cười nham hiểm.

Cả hai nó nhìn nhau và hiểu ý liền” u như kĩ ” sau đó nó ra sau trường,đeo găng tay vào và hái mắc mềo. Còn nhỏ Thanh thì chạy xuống căn tin mua một vài cuộn băng keo hai mặt, mấy lọ màu. Cả 2 gặp nhau trên lớp, nó trét mắc mềo khắp chỗ mà tụi nó dự đoán, còn nhỏ thì cắt giấy ghi rằng. ” Tôi là thằng điên trốn trại“,” Tôi phẫu thuật thẩm mỹ nên mới đẹp“,” tôi bị đại xin tránh xa“,” tôi bị ghê giai đoạn không

thể trị được“.... và dán khắp nơi kín khó thấy nhưng dễ dính. Rồi những lọ màu trộn với nhau để trong một góc học bàn để tụi nó dễ hành động . Vừa làm xong chuông giờ học cũng vang lên, sau đó là một loạt những tiếng hét của nữ sinh dưới sân trường.” Bọn hấn đã tới” nó nháy mắt với nhỏ ra hiệu sắp đến.

Mười phút sau, trước lớp tụi nó xuất hiện hai chàng hoàng tử đẹp trai, sau đó là bà cô già bước vào đập bàn cái rầm. ” lần nào cũng vậy làm oai mà không được gì” nó thầm nghĩ.

- Hôm nay lớp ta có thêm hai bạn mới chuyển vào. Hai em vào đi.

Nó ngược mặt lên chằm chú nhìn vào nạn nhân của mình. Từ vui vẻ-ngạc nhiên-thú vị. Thanh nhìn khuôn mặt bạn mình như vậy cũng ngược nhìn theo sau đó một loạt hành động được lặp lại. Hai hotboy mọi người nói chính là bọn hấn đó.

- Mình là Nguyễn Hoàng Huy chắc mọi người cũng đã biết mình nên mong mọi người giúp đỡ.

Vừa nói hấn vừa miễn phí nụ cười cực kì duyên của hấn làm đổ rầm rầm bọn con gái của lớp.

- Mình là Lâm Đình Long là bạn thân của hấn mong mọi người để ý mình thêm.

Cũng như hấn cậu cũng cười và kèm theo nháy mắt làm con gái lớp phải xị máu mũi tùm lum...

- Cô ơi tụi em ngồi ở đâu?

Bà cô già đang bị 2 người họ hợp hồn rồi không biết gì đâu chắc chắn luôn.

- cô....

Đình Long lên tiếng làm bà thức tỉnh

-Àhai em ngồi ở hai bàn cuối lớp nha.

- Chào bạn gặp lại rồi.

- mình có quen biết à. Mời bạn ngồi..

Sau đó là âm thanh lạ tai...

Rột....rột...rột...

- ngứa quá...

- ăn ở dơ vậy mấy ngày chưa tắm..

Hai cô nàng lên tiếng cùng một lúc, đang cố nhịn cười.

- Mới tắm sáng nay mà. Đến lượt hai chàng cùng lên tiếng.

- hai người tắm chung à....

Bọn nó lại đồng thanh làm cả lớp tò mò quay xuống. Giờ 4 người là trung tâm luôn rồi.

- Nước màu đỏ đâu ra vậy? Hai bạn nữ trong lớp đồng thanh làm bà cô phải xuống xem chuyện gì xảy ra.

- Huy và Long, hai em mới vào lớp mà gây ra chuyện gì đây. Các em theo cô xuống văn phòng ngay.

Cả hai đành lăm lăm đi theo vừa đi vừa gãi mà đi đến đâu lại có tiếng cười ở đó. Cả hai mặt ngu ngơ chẳng hiểu chuyện gì đã xảy ra . Nhưng họ biết thủ phạm lần này là ai rồi, họ sẽ trả thù.. . Hình tượng của bọn hấn đã bị tụi nó đập xuống dưới hố luôn. Một sự tức giận, ánh mắt giết người đang hướng đến tụi nó.

Theo các bạn người nhìn tụi nó đó là ai?? Biết thì cmt nha..*nháy mắt*tạm biệt m.n.....hết chap này chứ không phải tạm biệt luôn đâu nha....

4. Chương Iv

Chap này mình dành tặng cho người bạn thân Xiu1998

Sau một hồi ngồi “uống trà” cùng với một phụ nữ rất chi “hiền dịu”, bọn hấn cũng đã được ra ngoài với một nhiệm vụ cao cả...làm vệ sinh trường trong một tháng.

Bọn hấn như một quả bom nổ chậm, ai đụng vào chỉ có chết. Bây giờ, trong lớp nhộn nhịp hấn lên (đang giờ chuyển tiết ạ) bỗng im bật, con muỗi bay qua cũng nghe được tiếng. Không gian tĩnh lặng vì có hai khối khí đen đang tràn vào lớp-không ai khác chính là hấn và Long. Nó đang ngủ bỗng nhiên thấy im lặng đến đáng sợ làm nó rùng mình, thức dậy. Nhỏ đang nghe nhạc bỗng nhiên, không nghe lớp nói chuyện thấy lạ. Cả hai nhìn lên bắt gặp ánh mắt tên lửa đang bắn về phía mình, cả hai cố gắng nhin cười. Nhưng thất bại hoàn toàn, nó bây giờ đang nằm lẩn lóc dưới sàn, còn nhỏ thì ôm bụng cười kèm theo đập bàn rầm rầm.... Bọn hấn thấy hình ảnh ấy mà khuôn mặt càng tối màu hơn cho đến lúc phát hỏa mà đồng thanh:

- HAI NGƯỜI NGẬM MỒM LẠI CHO TÔI...

Sau tiếng hét đó, lớp nay đã im lặng nay còn im lặng hơn. Bọn hấn mặt mày hằm hằm tiếng lại chỗ tụi nó:

- Có phải các cô làm chuyện này không?

- Ồ....các người đang nói chuyện gì vậy...

- Tôi đang nói về chuyện sáng nay chúng tôi bị phạt.

- Ồ...hai tôi có làm gì đâu, chỗ hai người thì hai người biết, sao hỏi hai đứa tui chứ. Tôi có biết gì đâu...

Nó nói một lèo với khuôn mặt hết sức ngây thơ. Cho nó đi làm diễn viên được đấy chứ. Nói dối mà không chớp mắt, tài năng quá. Khi nghe nó nói xong, hấn nửa tin, nửa ngờ. Nó là ai chứ, là một cô nhóc quậy phá kinh khủng.

- Các cô không làm thì ai làm hả? Chúng tôi mới vào mà làm sao đủ thời gian làm những chuyện này chứ.

- Ồ hay nhờ....các anh làm rồi đổ cho chúng tôi à...mắt nào của anh thấy chúng tôi làm hả? Lớp biết bao nhiêu người sao anh không chỉ, lại chỉ chúng tôi hả?

-Thì các cô là kẻ đáng tình nghi nhất...

- Hay là anh vẫn còn thù chuyện tôi làm anh mất mặt ngoài đường. Đúng là đồ đàn bà có vậy không mà cũng thù dai đến giờ. Tôi là con gái mà không thù dai như anh đâu. Nguy cơ anh làm và đổ tội cho tôi rất cao.

Nó mĩa mai và gọi lại cho hấn cái vụ té xe, đồng thời lấy lý do đó để đảo ngược tình thế. quả thực nghe nó nói như vậy vừa nhục, mà không thể nói lại được. Đuối lý hấn đành quay qua kiểm thẳng bạn giúp. Ai dè, Long mặc kệ hấn như thế nào, vẫn ngồi buồn đư lê với Thanh.

5 phút trước.

Long quay qua hỏi nhỏ với Thanh(anh này dùng mỹ nam kế nà)

- Cậu có biết ai làm chuyện này không?

Bị cậu kể sát mặt làm cho Thanh đỏ ửng mặt nhưng không vì thế mà cô sập bẫy đâu.(chị này cao tay quá)

- mình không biết nữa. mấy chuyện này trong lớp chưa bao giờ xảy ra cả.(sặc...sặc...chứ không phải xảy ra như cơm bữa à)

-ừ...thôi bỏ qua đi....bỏ qua mọi hiểu lầm đi chúng ta làm bạn nha.

Cậu đưa tay định bắt tay nhỏ . Thanh đỏ mặt gật đầu và bắt tay.

** hiện tại**

Hấn và nó há hốc mồm vì hai người kia ngồi nói chuyện vui vẻ như người quen biết từ lâu. Bây giờ,nó và hấn bỏ qua xung đột mà cùng nhau ngồi bàn bạc cách xử lý 2 người kia vì tội” bỏ bạn theo trai/gái”. Sau

một hồi bàn bạc,à đúng hơn là chí chóc cãi nhau, cả hai đã đưa ra quyết định rất sáng suốt là kêu họ khao ăn một bữa (sặc...cứ tưởng trả thù gì lớn lao lắm chứ ai dè....)

RENG....

- Bắt tay vào việc thôi.

Nó nháy mắt với hấn ra hiệu, khẽ gật đầu. Và cả hai tiến đến hai “tội nhân” kia, đập bàn. Nó thì một chân gác lên ghế,tay để lên vai Thanh, hấn thì tay cầm một quyển sách dày cộp được cuộn tròn, đứng trước mặt Long nhịp chân. Ai mà nhìn vô tưởng họ là ăn cướp chứ học sinh cái gì. Hai nạn nhân thì mặt đần ra chả hiểu cái gì cả. Nó nhìn hấn,hấn nhìn nó,rồi đồng thanh:

- Nhìn gì tiếp tục kế hoạch đi.

- Tại sao mà bỏ bạn theo thằng/con kia.

Nói xong hấn và nó lại nhìn nhau.

- Yah....ai cho anh nói cùng tôi chứ...kế hoạch có vậy đâu. Thôi để tôi thực hiện trước anh thực hiện sau. Lấy tôi làm mẫu đi ok.

Nghe nó nói mà ai cũng nhin cười . Đường đường là một siêu quậy mà lại có lúc con nít như vậy chứ.

- Mà hãy trả lời câu hỏi tao đi. why....

- Không vì sao cả....Thanh trả lời một cách tỉnh rụi luôn.

Liệu cứ theo tiến độ này thì kế hoạch của nó và hấn có hoàn thành không? Các bạn nhớ đón đọc chap sau nha. Có lỗi gì thì các bạn cứ cmt thật lòng nha....

5. Chương V

- Không vì sao cả...Thanh trả lời một cách tỉnh rụi

- không sao gì mà không sao..tao bị người ta ức hiếp định nhờ mày giúp đỡ,ai dè...

Nói đến đây, nó giả vờ sụt sùi, ngược mặt lên” ông trời ơi,sao ông nỡ lòng nào cho con một người bạn như thế này.. ông trời cúi mặt: bạn con con chọn sao lại hỏi ta...hahaha” Nãy giờ nó tự biên,tự diễn luôn. Làm lớp ai nghe thấy cũng phải cười,tuy nó là siêu quậy nhưng rất vui tính,có rất nhiều người thầm thương trộm nhớ. Chỉ trách không dám thổ lộ do nhan sắc hạn hẹp quá.(Cái này mình sẽ nói sau nha)

Đang cười, bỗng nhiên nó quay lại kẻ sát mặt của Thanh:

- Mày đã biết lỗi chưa hả?

Nó nói mà cứ đưa cái bản mặt cực kì gian của mình,làm nhố Thanh nuốt khan. Nhố cứ ngả người ra sau tránh mặt nó.

Rầm....Bây giờ nhố đang nằm dưới đất, nó thì lấy điện thoại chụp lia lịa. Long thấy vậy chạy lại đỡ nhố dậy. Không khí vui vẻ giờ được thay thế không khí ngưng ngập. Nhố đỏ mặt cúi gằm xuống đất còn Long thì cũng không khác cứ đứng gãi đầu hoài(t/g mấy năm chưa gội đầu rồi ba...Long: mới 1 năm chứ mấy...t/g ở dơ vậy hả? Hèn chi nãy giờ bay mùi gì đó lạ...Long: suýt...nhố thôi...mất hình tượng chết được). Cậu đã trải qua rất nhiều cuộc tình nhưng cảm giác lần này rất lạ. Cậu cứ sao sao đó khi bên cạnh nhố,lo lắng cho nhố khi nhố ngã. Mà cậu và nhố chỉ mới gặp nhau 2 tiếng 30’ thôi mà. Đó được gọi là gì ai lý giải cho cậu được không?

Hấn thấy mọi hành động của Long thì nghi ngờ, sẵn tiện chộp luôn:

- tao biết rồi nha...màyđang định nói tiếp thì hấn bị Long bịt miệng không cho nói. Nó và nhỏ đang đứng như trời trồng, cả hai không hiểu hai người bọn hấn đang nói chuyện gì. Đang định lên tiếng hỏi thì hấn thoát ra được:

- Mày không cho tao nói thì thôi. Nhưng mày phải làm cho tao một việc.

Long do dự, cậu quá rõ hấn. Chắc chắn một việc không đơn giản. Nhưng cậu chưa xác định được tình cảm của mình nên cậu không thể để hấn nói bừa vậy được. Lỡ không phải sẽ làm cho cả hai khó xử, trong khi tình bạn chỉ mới chớm nở thôi.(eo...ôi...ông này sến dữ vậy trời)

- Tao đồng ý

- ok khao bọn này một châu đi

- Tưởng gì chuyện nhỏ.

Nghe được lời đồng ý, hấn quay sang nó nháy mắt:

- Nhiệm vụ đã xong.

Nó sực nhớ mình chưa làm xong nên quay sang Thanh cười tươi rói. Tay thì hươ hươ cái điện thoại với cái hình lúc tẻ của nhỏ “đẹp cực” luôn(mấy bạn tưởng tượng thoải mái đi ạ).

- Giống Long chịu không?

Nhỏ đành ngậm ngùi đồng ý trong niềm tiếc thương vô tận. Nhỏ đâu muốn mình nổi tiếng trên facebook “cô nàng chụp ếch hay đại loại là cô nàng té ghế” bằng hình ảnh sắc nét như vậy. Nghĩ đến đó, Thanh phải đồng ý, hình tượng nhỏ xây dựng bấy lâu nay không thể để mất trong tay “ác ma Thảo Ly” được.

-Nhiệm vụ hoàn thành.

Nó chạy lại đập tay với hấn, nhảy lên hí hửng,rồi quay sang nói với nhỏ và Long:

-5h chiều nay tại quán kem V3 nha. Còn giờ thì vào học thôi.

Nhỏ đang khóc ròng trong bụng, lần này túi tiền sạch luôn à coi. Nó là một người nghiện kem cấp độ 5, nó có thể ăn liên tục 10 ly kem, nhiều khi buồn nó sẽ ăn gấp đôi. Quán kem nào thấy nó thì sẽ vui mừng vì sẽ không lo bị ế. Long thì hả hê vì chuyện này quá đơn giản. Cậu đâu biết là nó và nhỏ là tay kem nổi tiếng trường này.

Tùng...tùng...tùng....

Tiếng trống đánh thức những con “heo” đang ngủ trong lớp.

-Ly...dậy đi về thôi...

-Ừm...đi cho tao ngủ,bà yêu tinh có hỏi kêu tao mệt nha.(bà yêu tinh là bà cô dạy văn tên Tâm đấy ạ)

- Cô dậy đi...hết tiết rồi...

Long đứng trước nó lay vai. Bốp....

- Bốp láo, dám lay bà à để bà ngủ đi...

Nhỏ thấy Long kêu nó như vậy thì biết ngay nó sẽ cho ăn đấm ngay mà. Chỉ có nhỏ mới tránh được thôi(ồ...cao thủ).

Nãy giờ hấn im lặng,nhìn nó ngủ, một khuôn mặt hiền, nhìn kĩ nó dễ thương thật. ” what...mày đang nghĩ cái gì thế Huy, mày không thể như vậy, mày tới đây để trả thù nó mà”. Hấn lắc đầu để xoa đi cái suy nghĩ đó. Trong khi đó, có người ngoài cửa thấy ánh mắt hấn hướng đến nó,nổi cơn ghen nắm chặt tay, nghiến răng ken két.

Ọt...ọt...

Hấn,cậu,nhỏ nhìn nhau và sau đó toàn bộ đều hướng mắt đến tiếng kêu phát ra. 1phút sau:

-Yah....đói bụng quá đi ăn thôi..

3 người kia giật mình hết hồn đứng im như tượng. Nó thấy vậy cười nham hiểm bước lại cốc mọi người một cái rõ đau.

-A.....sao cô/mày lại cốc tôi/tao?

Ai biểu đứng im như tượng làm gì, nó nhìn một lượt dừng lại con mắt của Long:

- Gây lộn với ai mà để người ta đánh ra nông nổi này vậy...mà nhìn kĩ thấy hợp với anh phết nhỉ....hahaha...

Nói đến đây hần và nhỏ không thể nhịn được cười. Vì ai mà cậu ra nông nổi này, thủ phạm không biết hối lỗi mà còn bóp méo sự thật nữa. Thật đáng lòng mà.

- Mùi khét.....aaaaa...đầu cậu...đầu cậu bốc khói kìa....hahaha...

Khuôn mặt lộ rõ vẻ ngạc nhiên sợ sệt, ráng nghe nó nói hết câu.Nói xong nó chạy đi thật nhanh. Sau một hồi khi đã thấm nhuần được những lời nó nói,thì Long , hần và nhỏ đuổi theo. Dừng lại trước quán, 2 chàng trai đứng hình luôn, nó đang ngồi vắt chèo chân ăn kem, điều đặc biệt trên bàn đã có 5ly kem rồi,thời gian từ trường đến quán kem đi bộ 15ph, còn chạy lúc này thì khoảng 10ph. Nó đã ăn số kem đó thiệt sao . Nhỏ thì đã quá quen với việc nó ăn kem như uống nước nên bình thản đi vào không quên kéo 2 pho tượng theo.

-Trong hai người ai sẽ trả tiền chiều kem này vậy. Nó lên tiếng hỏi,chỉ vào

- Tất nhiên là tôi rồi.

Long đồng ý tuyên bố, nghe thấy thế nó mỉm cười nhẹ nhàng và nụ cười đó đã làm tim ai xuyến xao.

- Được. Anh ơi.

Nó quay vô trong kêu anh phục vụ ra. Ở đây ai cũng biết nó hết đó, dường như nó là khách vip chỗ này rồi.

- Hôm nay em ăn gì vậy Ly?

- Dạ anh cho em 7kem chiên nhân sôcôla, 6kem ly sôcôla, 4kem plan, 3 bò viên chiên, 4 xâu trứng cút chiên. Lát em kêu nữa nha. Mấy người ăn gì kêu đi nha, đồ ăn ở đây ngon lắm.

- Cô là heo hay sao mà ăn dữ vậy?

- Anh có thấy con heo nào mà đẹp như tôi không?

- Có heo thịt á.

- Anh.....

-Còn Thanh em định ăn gì nào? Anh phục vụ lên tiếng cắt ngang, giọng nói ảnh rất ngọt làm cho Long rất khó chịu, mắt dán vào cái người kia như muốn ăn tươi nuốt sống.

- Cho em 3ly kem dâu, 4bò viên chiên, 6 xúc xích chiên và một món đặc biệt nha..

- Sao hôm nay ăn ít thế em?

Câu hỏi làm cho Long sock toàn tập, vậy mà ít đó hả.

-2 em ăn gì?

- Cho em một kem socola nha.- hần lên tiếng.

-1 ly cafe

- Các em đợi anh một lát nha.

5 phút sau, mọi thứ kêu đã được dọn ra.

Bọn hần cứ nghĩ là tụi nó chỉ kêu để phá thằng Long. Ai dè....mới 10 phút nhỏ và nó đã chén xong.

- Xong, chưa no Thanh ơi. Sao hai người ăn uống lâu thế hả? Không được bỏ mướn, ăn hết đi

Hần thật sự khâm phục nó, hần chỉ có một ly kem mà ăn không nổi. Lạnh buốt cổ họng vậy mà sao nó có thể ăn hết được chứ.

- đi ăn cái khác đi nha.

Long đứng dậy vô tính tiền .

Sau đó cả bọn đi đến một quán khác. Không ai để ý thấy, thái độ của nó thay đổi sau khi từ quán kem bước ra. Có ai từng nghĩ tại sao nó bị nghiện kem, tại sao thái độ nó thay đổi nhưng không ai biết vậy.

Sau một hồi, cả bọn được trở về nhà khi mà túi tiền của hai đứa nhỏ tội nghiệp đã cạn sạch. Nó vui vẻ bước vào nhà, không quên quay lại nói nhỏ với hân:

- Hôm nay là bạn , ngày mai là kẻ thù nha.

Mặt hân đơ ra, không phải vì nó nói vậy mà vì hương thơm trên người nó. Cái mùi bạc hà đã làm hân dần vật bấy lâu nay. Hân cố gắng quên sao bây giờ lại để hân nhớ chứ. Nó có phải là người con gái năm đó không?

Mọi người hãy đón xem chap tiếp theo để biết được mọi chuyện nha....

6. Chương Vi

-Huy ơi, lại đây chơi với Lam đi, nhanh lên... Hình ảnh một cô bé tóc nâu nâu, miệng nở một nụ cười tươi đang gọi cậu bé kia đến.

- Ừm chờ Huy chút nha! Huy qua liền. Cậu bé trả lời nhanh rồi chạy qua bên cô.

Hình ảnh 2 đứa bé chạy nhảy bên nhau, rượt đuổi trong một khu vườn râm mát, đã tạo nên một bức tranh đẹp. Hình ảnh đó chỉ tồn tại chỉ vỏn vẹn 3 tháng thôi, thật ngắn ngủi. Từ khi gia đình cậu chuyển đến đối diện nhà cô bé kia, hằng ngày hai đứa cũng bên cạnh nhau, chơi đùa với nhau. Một ngày đẹp trời. Hai đứa bé cũng gặp nhau ở khu vườn đó nhưng không chơi đùa nữa. Cậu xách cây đàn ghita ra:

- Huy rất thích hát. Lam muốn nghe Huy hát không?

-Có chứ. Huy hát đi.

- Ừ...Huy hát nha...

Love in your eyes

Sitting silent by my side

Going on Holding hand

Walking through the nights

Hold me up Hold me tight

Lift me up to touch the sky

Teaching me to love with heart

Helping me open my mind

I can fly

I'm proud that I can fly

To give the best of mine

Till the end of the time

Believe me I can fly

I'm proud that I can fly

To give the best of mine
The heaven in the sky
Stars in the sky
Wishing once upon a time
Give me love Make me smile
Till the end of life
Hold me up Hold me tight
Lift me up to touch the sky
Teaching me to love with heart
Helping me open my mind
I can fly
I'm proud that I can fly
To give the best of mine
Till the end of the time
Believe me I can fly
I'm proud that I can fly
To give the best of mine
The heaven in the sky
Can't you believe that you light up my way
No matter how that ease my path
I'll never lose my faith
See me fly
I'm proud to fly up high
Show you the best of mine
Till the end of the time
Believe me I can fly
I'm singing in the sky
Show you the best of mine
The heaven in the sky
Nothing can stop me
Spread my wings so wide

- Proud of you, bài này Lam thích lắm nè..hihi...Huy hát hay lắm sau này Huy đi làm ca sĩ đi nha.

- Không, Huy chỉ muốn hát ình Lam nghe thôi à.

- Hơ...sao vậy ạ?

- Vì Huy thích Lam, Lam thích Huy không?

- Không, vì Lam lo lắng cho Huy không còn thời gian để thích Huy nữa rồi.

- Vậy Huy sẽ không để Lam lo lắng nữa đâu, Huy sẽ làm cho Lam thích Huy.

Những lời nói trẻ con đầy cố tưởng rằng đang đùa giỡn, nhưng ai nghĩ ra rằng hai đứa trẻ này trái tim đã thuộc về nhau.

- Huy ơi, về ăn cơm thôi con.

- Dạ con về liền..

Cậu bé tạm biệt cô bé chạy về.

- Huy, cẩn thận...

Và sau đó cậu bị một ai xô ngã xuống đất.

Rầm....âm thanh chói tai vang lên. Cậu sợ hãi quay mặt lại....

- Lam.....

Sao một cô bé 7 tuổi có đủ dũng cảm bỏ thân mình để cứu một người khác chứ. Vậy tình cảm cô bé dành cho cậu là tình yêu có phải không? Một cô bé mặc một chiếc váy trắng bây giờ đã nhuộm đỏ bằng máu. Dù đau đớn nhưng cô bé vẫn nở một nụ cười. Cậu bé chạy lại đứng sững sờ không dám lại gần, mặc kệ cách tay cô bé cứ lơ lửng trên không trung. Lam muốn ở bên cạnh Huy, Lam cảm thấy lạnh muốn Huy sưởi ấm mình. Mà sao Huy xa quá vậy.

- Đưa cô bé đi cấp cứu mau.... một thanh niên chạy tới ôm cô đi. Lúc này cậu mới thức tỉnh, sao lại không tới chứ, sao lại sợ hãi chứ

- Lam chờ Huy với, đừng đi mà, xin Lam

Cậu chạy một đoạn thì chiếc xe đó đã khuất xa rồi. Cậu khụy xuống đường, khóc..giọt nước mắt tình yêu xen lẫn những hồi tiếc,đau khổ. Sau đó cậu ngất đi.

3 ngày sau...

- Bác sĩ con tôi....

Ba mẹ Lam từ trong phòng chạy ra kêu bác sĩ.

- Ông bà hãy ở bên ngoài đi..

- Nhịp tim chậm dần...kích tim thôi...

- Tăng thêm....

Tít....tít....tít...

Cạch...

- Bác sĩ con tôi thế nào rồi...

- Xin lỗi chúng tôi đã cố gắng hết sức ông bà hãy vào thăm cháu lần cuối đi.

Cậu bé sau khi hôn mê 5 ngày cũng đã tỉnh lại câu:

- Mẹmẹ ơi....Lam....Lam thế nào rồi mẹ...

- Con bình tĩnh nghe mẹ nói nè. Lam đã đi rồi con à. Hôm nay cô bé sẽ được chôn ở ngọn đồi phía Tây đó.

- Không.....conkhông tin

Cậu chạy đi trong nước mắt, kêu tên cô bé, vô thức cậu chạy đến đồi Tây. Thấy ba mẹ Lam đang khóc, chiếc hòm Lam nằm bên trong đang chuẩn bị khiêng lên.

-Không....Lam chưa chết, các người không được chôn Lam.

Cậu chạy lại bên cạnh ôm Lam và khóc. Mọi người chạy lại kéo cậu ra không muốn lỡ giờ.

-Không.....không...

Và kể từ ngày hôm đó, ngày nào cậu bé cũng ra ngồi trước mộ cô bé mà hát, cả ngày.

Anh tìm nỗi nhớ....Anh tìm quá khứ.

Nhớ lắm kí ức anh và em....

Trả lại anh yêu thương ấy, xin người hãy về nơi đây.

Bàn tay yếu ớt cổ núa em ở lại....

Những giọt nước mắt...Lăn dài trên mi.

Cứ thế anh biết phải làm sao...

Tình yêu trong em đã mất,phai dần đi theo gió bay.

Còn lại chỉ nơi đây cô đơn riêng anh

Em đi xa quá ... Em đi xa anh quá ..

Có biết không nơi đây anh vẫn đứng đợi một giấc mơ.

Anh chờ đợi một cơn mưa,sẽ xóa sạch giọt nước mắt.

Ngồi trong đêm bơ vơ anh thấy đau em có biết không????

Em ơi anh nhớ ... Em ơi anh rất nhớ ..

Từng câu nói ánh mắt của em giờ này ở nơi đâu.

Chắc ai đó sẽ sớm quay lại thôi ...

Chắc ai đó sẽ sớm quay về thôi ...

Cầm bông hoa trên tay nước mắt rơi ..

Anh nhớ em !

Những giọt nước mắt...Lăn dài trên mi.

Cứ thế anh biết phải làm sao.

Tình yêu trong em đã mất,phai dần đi theo gió bay.

Còn lại chỉ nơi đây cô đơn riêng anh

Anh sẽ mãi nhớ thật nhiều những thứ thuộc về em

Trong tim này vẫn mãi yêu người riêng em ...

Uh ohhhh ...

Một bài hát, chỉ một bài hát thôi cũng đã nói lên ước mong của cậu bé mong Lam sẽ quay lại. Liệu rằng, cô bé sẽ quay lại không?

Cậu bé ngày xưa, cũng chính là Huy hôm nay, luôn vui vẻ với mọi người vì hắn luôn nghĩ rằng Lam đang sống xung quanh hắn và Huy đang cố gắng tìm kiếm hình bóng cô bé năm nào....

Nó có phải không? Không ai trả lời được, vì khoảng thời gian đó nó không có kí ức. Nó đã cố gắng tìm kiếm rất nhiều nhưng đều vô dụng. Đối với những đứa trẻ thì tuổi thơ là khoảnh khắc đẹp nhất, nó lại không có, với nó cuộc sống sẽ tối màu hơn khi mà màu hồng đã biến mất. Nó muốn mình thật lạnh, một đứa trẻ thì nghĩ cái gì sẽ làm mình lạnh, không gì khác ngoài “kem”. Một thứ đồ ngọt, mọi trẻ em đều thích và rất lạnh. Nó lao đầu vào kem, cả ngày chỉ có kem. Một cô bé yếu ớt như nó, kem đã làm tổn thương đến phổi. Bề ngoài là một cô người nghịch ngợm vui vẻ, nhưng không ai biết nó đang hứng chịu sự đau đớn của căn bệnh lao phổi.

Chắc mọi người cũng đã trả lời được những câu hỏi chap trước rồi đúng không?.....Mình thấy chap này chỉ nói về quá khứ buồn nên không được hay lắm.... chap sau thì trở về hiện tại nên nối tiếp chap V nha mọi người....

.....

———— LOVE ALL ————

7. Chương VII

Tít..tít.tít....Bốp...

Bây giờ, đồng hồ báo thức đang nằm chõng chờ dưới sàn nhà. ” người ta có lòng tốt kêu dậy mà còn nỡ lòng nào quăng luôn” chiếc đồng hồ kêu lên rồi ngủm tòng tèo luôn.

- Thảo Ly, 7 giờ rồi mà còn ngủ nữa hả.....DẬY NGAY...

- Sư tử Hà Đông ơi, cho ngủ thêm xíu nữa đi mà còn sớm lắm.....Hả, b....ả...ygiờ rồi hả? Chết tôi rồi. 7h10 là đóng cửa rồi.

Rất may cho nó là mẹ đang ở dưới nhà, còn không là cuộc đời sẽ đi Tây Thiên sau “Sư Tử Hà Đông”. 3 phút sau mùng tung chăn gối ,nó cũng đã xong xuôi, bước xuống nhà,chụp đại miếng bánh sandwich và cưỡi con ngựa matin chạy như bay. Từ nhà đến trường khoảng 3 cây số,mà nó đạp nhanh nhất là khoảng 5 phút thôi đó.

- Đến nơi rồi, 1...2...3...đóng.

Nó đang đứng cạnh cánh cửa trường mà nhắm,chờ đóng cửa. Ngoài ý muốn, không đóng mà ngược lại mọi người vẫn bình thản đi vào.- Ủa đúng ra là giờ đóng cửa rồi mà, sao ai cũng bình thản đi thế ta? Chẳng lẽ mình mơ hả?

Nó véo má mình một cái, nhăn mặt lại vì đau.

- Đau, có nghĩa là mình không mơ, vậy là sao ta...

Nó đem cục thối mắc to dùng, dắt xe đi lại chỗ bác bảo vệ, cười tươi rói làm bác lo lắng khôn nguôi ,không biết chuẩn bị có tai họa gì rơi xuống đầu mình không.

- Sao hôm nay đi sớm thế.Có chuyện gì không cô nương?

- Sao hôm nay trường đóng cửa trễ thế bác?

-Cháu nói gì lạ vậy. Mới 6h45 mà.

- Sao ạ...mới 6h45 thôi hả....

Nghe đến thế nó giật mình, sao sớm thế trời. “mẹ dám lừa con hả. Grr..... mất giấc ngủ ngàn vàng của con rồi....mẹ ơi....”Nó vừa đi vừa lầm bầm. Còn mẹ nó ở nhà đắc ý cười vì hôm nay đã kêu được nó dậy sớm.Dem bản mặt sát thủ đi vào lớp, ai cũng nhìn nó với con mắt ái ngại.

- Hôm nay mày đi sớm thế. Trời bão rồi tụi bây ơi. Có đứa nào mang áo mưa không? Chuẩn bị lương thực đi.

Cả lớp vờ nhón nháo như chạy loạn vậy làm nó muốn nổ tung luôn. Ai dè, trong lúc đó, hần đi vô thấy lớp lộn xộn, tò mò hỏi:

- Ủa có chuyện gì mà vui thế?

- À...chuẩn bị có bão đó mà.

Cái Trang lạnh chanh, lóc chóc chạy lại bên cạnh hấn nói, bị nó đập te tua, tàn tạ, toi tả luôn. (Chắc ...nhiều chuyện cũng có tội...). Vậy mà, hấn vẫn còn ngây thơ chưa hiểu chuyện.

- Hôm qua, dự báo thời tiết nói trời hôm nay đẹp lắm mà.

Nghe xong câu nói của hấn, cả lớp lẫn bụng ra cười để lại một khuôn mặt ngây thơ và một khuôn mặt đỏ lên vì giận. Nhưng chưa cười được bao nhiêu thì cả lớp tắt ngúm đi chỉ vì một câu nói hết sức nhẹ nhàng của nó:

- Ấy da...hôm nay có chuyện để xả stress rồi.

Vừa nói nó vừa bẻ tay kêu răng rắc, đầu thì lắc qua lắc lại, như là chuẩn bị đánh nhau. Mọi người, ai cũng lo lắng cho cuộc đời về sau của mình thì vẫn có vài người không biết thân biết phận.

- Hiểu rồi nha...mới sáng sớm bị hắc ma nữ hù dọa rồi sợ quá cơ.

- Ờ...đúng đó...một mình cậu mà làm gì được chứ...

Hấn hùng hổ lên tiếng, kế tiếp là nhỏ Linh hotgirl, cái giọng nhão nhẹt, đứng lắc quắc lắc lại...ai cũng nhìn hấn và nhỏ bằng ánh mắt chia buồn "toi em rồi". Nó nhìn hai người kia cười nhẹ nhàng, làm người đối diện khẽ rùng mình.

- Hôm nay, Ly này sẽ ọi người biết thế nào là ma nữ....hahaha..

Giọng cười nham hiểm của nó làm mọi người cũng phải đổ mồ hôi. Một số đứa nắm tay, mua đồ ăn mong nó tha mạng nhưng nó lại phán một câu làm ọi người sụp đổ.

- Quá trễ rồi...

Thế là nó bước ra ngoài, và sau đó đem vào một chai gì đó màu vàng...

- Gì vậy....chưa kịp nói xong, nó đã mở chai đó ra đổ xuống nền, tổ trực thì ôm mặt than trời, số phận hẩm hiu của mình.

Đúng lúc đó thì "ác quỷ hình vuông" xuất hiện. Giới thiệu ngoài lề một xíu ạ. Ác quỷ hình vuông chính là lớp trưởng lớp nó tên Thơ, kẻ thù thứ 2 của nó, sau hotgirl Linh. Luôn tìm mọi cách, hành hạ nó nhưng chưa ra tay thì luôn bị nó chơi lại rồi. Con này nó rất mập mà còn hách nữa nên nó đặt là ác quỷ hình vuông luôn. Ai ai trong lớp cũng ghét con đó nên ủng hộ việc nó làm.

Bịch....bây giờ ác quỷ đang nằm dưới sàn vì dầu chiên đổ khắp nơi. Cả lớp đứng hình vài giây và sau đó một tràng cười, to nhất là nó và hấn.

- IM HẾT....ĐÚA NÀO LÀM.....RA ĐÂY...

Reng....tiếng chuông reng lên cắt ngang tiếng loa của lớp trưởng, sau đó một top học sinh nam chạy tới tập vào. Và sau đó....Rầm....bình....á.....hahaaaha...

Trong lớp, ai cũng an tọa ở chỗ ngồi mình lẩn lóc mà cười, còn những người kia máu sôi ùng ục, mà không nói được đành ngậm ngùi đi về chỗ. Ác quỷ đang đứng trước lớp đồng dặc nói...chính xác là hét:

-Ai làm thì mau đứng dậy dọn dẹp còn không thì....

- Không thì sao...ôi ôi nhìn bà gớm quá đi....Nhỏ Thi điệu nhất lớp vừa cầm lược chải đầu, mà nhìn ác quỷ mỉa mai làm con đó ức đến đỏ mặt....Thơ quay đi ra đến cửa thì buông một câu hăm dọa.

- Không dọn sạch thì đừng trách sao cô chủ nhiệm biết.

Nhỏ Thơ vừa đi thì nó rút trong học bản ra một bị đen trong đó lại chứa mất mèo. Thứ mà nó luôn nghĩ ra đầu tiên, tuy cũ nhưng luôn thành công. Bôi bôi trét trét xung quanh chỗ dầu chiên, một số đứa định lại ngăn cản nó bị nó gờ nắm đấm ra dọa. Trong lớp, không ai đánh lại nó(trừ hấn) nên lui xuống. Sau 15 phút dọn dẹp chính xác là bày trận cũng xong, nó cười toe tét, giương ánh mắt thách thức đến tất cả mọi người trong lớp "giỏi thì kêu ta là ma nữ đi....hôm nay ta cho các người toi".

Rầm...cánh cửa bị đập tung ra, không khí căng thẳng hơn khi Long hốt ha chạy vào.

- Long.....á.....

Lớp la lên, tay với tới chỗ Long nhưng đã quá trễ, cậu đang an tọa dưới sàn và môi chạm đất ngay chỗ mắt mèo. Cậu đứng dậy khó chịu và gãi liên tục vào môi....

Hắn thấy không hay bèn liếc nó một cái và lập tức kéo cậu bạn đi.

Sau hai tiết đầu, cả hai cũng đã quay lại. Hắn thì rất bình thường còn Long thì bịt kín mắt. Cả hai ngồi xuống hỏi Thanh sao lớp ta hôm nay ngoan thế, thì được Thanh kể lại chiến công oanh liệt của nó.

Trong thời gian, hắn không có mặt, nó đã cho lớp thưởng thức rất nhiều cảm xúc.

Đầu tiên là tiết Sử của bà Thanh, nó đã cho bà ném mùi nhện lông. Nó cực kì ghét bà chỉ vì bà là “bình bông di động” màu mè nhất trường. Vì tức giận nên bà cho nguyên một tiết kiểm tra bài cũ, không biết số nó sao mà hên thế, gọi từ số 12 đến số 23 ai cũng rớt toàn dưới năm nguyên nhân chính là nó. Đang hỏi bài cũ, thì nó đứng dậy hỏi mấy câu trên trời dưới đất đại loại như tại sao đặt tên Trung Quốc mà không phải Việt Nam hay là tại sao lại hình chữ S.....mà bà không trả lời thì đưa kiểm tra sẽ thay bà không được thì đem con zero về. Quả là ác mà....khi nó hỏi vậy nó còn được cộng điểm câu hỏi hay, vậy là một mũi tên trúng nhiều đích... Quá hay..

Tiếp theo, là tiết Văn của bà Tâm yêu tinh. Đây là tiết mà lớp ghét nhất vì nó vừa sến mà còn chả hiểu gì cả (lớp chuyên ban A mà). Hôm nay học bài ” chữ người tử tù”, nó lắc đầu ngán ngẩm mấy ông tác giả này, rảnh quá mà, người ta sắp chết mà còn viết chữ, kí tên cho người hâm mộ. Huân Cao là một tử tù, có tài bẻ khóa vượt ngục,..@##\$%%*##*##...

chữ lọt từ tai này qua tai kia của tất cả mọi người trong lớp, tất nhiên trừ cô và nó ra. Hôm nay thấy nó không ngủ gục nên bà cô hưng phấn nói rất nhiều. Đang đến lúc phân tích cảnh cho chữ thì nó đứng phắt dậy:

- Thưa cô, bạn Thơ và Linh ngủ gục quá to làm em học không được.

Tất cả mọi người khi nghe nó nói đều tỉnh ngủ quay sang lớp trưởng và nhỏ Linh, hai nó vẫn còn đang mơ màng.(lớp trưởng gương mẫu quá)

- Thơ....thơ...Linh...linh hai người dậy mau cô kêu kia.

- Kệ bà để tao ngủ.

Thơ lên tiếng, tay hươ hươ, rồi ngủ tiếp. Linh thì cự người rồi cũng ngủ. Nó đang hả hê vì sắp có chuyện vui để xem rồi.

- THƠ...LINH...HAI ĐƯA DẬY CHO TÔI.

Bà cô hét lên, tay thì nắm hai tai của hai nhỏ kéo lên.

- Á...bố đưa nào kéo tai tao, tao bẻ lòi tay tụi mày. Cái Linh hùng hồn tuyên bố, mắt thì nhắm lại.

- Không nghe con Linh nói hả?...ơ cô...

Nhỏ Thơ thì tốt số hơn vì chưa nói cái gì cả. Đập vai nhỏ Linh dậy, mà tay nhỏ run cập cập. Bây giờ mặt hai nhỏ cắt không còn giọt máu, ngược lại bà cô thì đỏ không còn gì để đỏ.” Hiện tượng đây giống như hiện tượng cho và nhận máu vậy ta” (sặc chị này ghép từ sinh đến hóa luôn) nó nghĩ trong đầu rồi ngồi cười một mình. Và thế là hai tiết trôi qua rất chi là nhẹ nhàng...

Cả hai nghe chiến tích của nó mà nuốt nước bọt. Cái Thanh tươi cười nhìn nó nháy mắt:

-Còn nữa, chỉ là mở đầu thôi, các cậu chưa bị nó xử mà, cái tội móc méo nó..

Nghe xong câu đó, hắn sa sầm mặt lại....Nó không để ý đến sự thay đổi của hắn mà mắt cứ dính chặt đến cái khẩu trang của Long. Làm cậu này giờ cứ lạnh lạnh sống lưng.

- Thanh...anh Vỹ đến tìm mày kia....

Nghe đến đấy, Long quay người nhìn ra cửa với ánh mắt rực lửa, không may là bị nó túm và gỡ cái khẩu trang. Oh my god....bây giờ ai cũng đứng hình với cái khuôn mặt của Long. Cái miệng thì sưng đỏ lên giống

như miệng chú hề, rồi cái mũi cũng sưng to lên . Nói chung không còn từ nào để nói đến nhan sắc của cậu bây giờ. Long nhìn nó với ánh mắt căm thù, như bình thường cậu không lo cái này vì cậu chỉ mong giảm bớt lượng fan của mình . Nhưng bây giờ, trước mặt Thanh cậu lại với bộ dạng như vậy....ôi xấu hổ quá đi. Long đứng phắt dậy chạy đi Thanh thì nói nó quá đáng rồi cũng chạy theo Long. Nó cũng định chạy theo giải thích nhưng lại bị hấn kéo tay lại tỏ ý không nên. Tưởng hấn ăn nhầm cái gì mà đột nhiên như vậy, ai dè...

- Ui da....đau.. sao cậu cú tôi chứ...

- Cho chừa cái tật chơi ngu.

- Hix tôi đâu biết nhan sắc cậu ta đẹp vậy đâu chứ....Tôi cũng tò mò thôi mà..

Hấn lắc đầu ngán ngẩm cái trò nghịch dại của nó.. rồi cũng có ngày gây ông đập lưng ông cho nó biết....

8. Chương 8

Nó đang xoa xoa đầu chỗ hấn vừa cú thì có một cậu bạn chạy đến lớp:

- Chị ơi cho em gặp chị Thảo Ly đi ạ...

Thằng nhỏ vừa dứt thì âm thanh hỗn tạp lại vang lên với đủ kiểu. Rõ ràng nhất vẫn là giọng nhỏ Mai(bà 8 nhất lớp ấy ạ)

- Ly ơi...có người gặp.

Nghe cả lớp xướng danh mình,nó vênh mặt đồng dạc đi ra ngoài gặp.

- Cô Thanh kêu chị lên phòng hội đồng ấy ạ.

" quái nhỉ, bà kêu mình lên làm gì nhỉ? Đạo này mình ngoan lắm mà ta..." Nó đi thẳng lên phòng hội đồng, trong đầu thì cố vạch ra một lý do để bà cô già kêu lên. Cuối cùng, tới nơi nhưng vẫn chưa nghĩ ra, nó bước vào một cách rất tự nhiên. Phòng hội đồng này đối với nó rất quen thuộc, trước đây, một ngày nó phải lên ít nhất 2 lần. Đạo này thì nó tu nên mới không lên thường xuyên như trước nữa. Thấy nó vào bà cô già và con Thơ và Linh đồng loạt ngược lên nhìn.

- Cô gọi em lên đây có chuyện gì không ạ.- nó nhẹ nhàng hỏi.

- À.... cô nghe nói đạo này em có cải thiện thì phải.

- Dạ...hì..hì... nhẹ nhàng trả lời kèm theo gãi đầu ngượng ngùng.

- Vì có rất nhiều thầy,cô khen em nên cô quyết định cho em làm lớp trưởng.

- Dạ....what...

nó đang nhẹ nhàng, bay bổng trong lời khen thì bị sập hố ngay lập tức. Bà cô già đang nói cái gì vậy chứ..làm lớp trưởng ư thứ mà nó ghét nhất. Gờ bó, áp lực và luôn phải giả tạo trước thầy cô, nó không phải thuộc mẫu người đó.

- Cô...em...

- Cô hi vọng vào em hết đấy...giờ thì em lên lớp thông báo chuyện này đi...

Bà cô già nói vậy thì làm sao nó từ chối nữa đây. Thiệt tình mà, nó ghét nhất là cái chức lớp trưởng á, gương mẫu nè, chăm chỉ nè, đặc biệt rất giả tạo luôn á. Thế là sao đây, cuộc đời siêu quậy đã bị lật đổ rồi sao. Ôi ôi..... Nó thất thểu cầm tờ giấy bỏ đưa ra ngoài, để đằng sau hai cặp mắt tia điện bắn tứ tung.

- Hai em mau viết kiểm điểm cho xong đi. Ngày mai kêu phụ huynh lên gặp tôi.

Lời bà cô già vang đằng sau lưng nó nhắc nhở hai nhỏ kia. Nó đem bản mặt đưa đám vào lớp làm ai cũng tò mò không biết chuyện gì xảy ra. Hấn nham nhở nhìn mặt nó mà chế giễu(anh ơi, giờ chị ấy là lớp trưởng đấy ạ):

- Sao rồi, bị phạt chứ gì...đáng đời....ăn ở ác quá mà...hahahaaa...ai đời siêu quậy bị phạt mà đem bản mặt đó về.

Hấn vừa cười vừa nói, không để ý nó đã đi qua mặt từ lâu rồi. Mọi người đi qua thấy hấn đứng cười nói một mình tưởng hấn bị tự kỉ nữa chứ. Nó vẫn còn mang bản mặt đó, bước lên bục giảng, cầm cây thước lên.

RẦM....

- Tôi tuyên bố hôm nay, cô Thanh đã thay lớp trưởng Thơ rồi....

Chưa nói hết câu thì lớp nó hú long trời lở biển luôn.

-IM LẶNG....

Với một âm vực rất chi hùng hồn đã làm cho lớp im phăng phắc, không một tiếng động,chỉ nghe tiếng ruồi muỗi bay.

- Và lớp trưởng mới là....

- Là ai...

- ai mà xấu số vậy trời...

- Tao mà biết đứa đó là ai thì xé xác, lột da nó luôn nếu mà nó dám hành hạ tao...

- Là con này nà...dám không?

Không biết thằng/ con nào xấu số vừa phát ngôn ra câu vĩ đại như vậy trời. Lần này chắc chắn tụi nó không còn đường thoát rồi. Ai không đụng mà đâm đầu vào siêu quậy.

- Hề..hề...là chị hai hả...em không biết...sr chị...

-Về chỗ hết đi....cậu cũng về đi.

Nó chỉ hấn, kẻ đang bị đông cứng vì lời nói của nó. Đang cười hả hê,ai dè nghe được tin vậy nên shock quá không nói nên lời được. Chờ lớp ổn định, nó cầm tờ giấy thông báo đọc.

- Nhà trường định tổ chức cuộc thi tiếng hát học đường. Thể loại thì không hạn chế. Mỗi lớp có một tiết mục. Tổ chức vào ngày 26/5. Lớp mình định cử ai thi đây.

Lời nói vừa dứt thì xôn xao vang lên với âm lượng vừa phải vì ai đó đang đứng trên bục kia. Sau mấy phút, một cánh tay giơ lên, là hấn sao.

- Sao vậy Huy, cậu muốn tham gia hả?

- Ủ...với một điều kiện.

Nó nhìn hấn với ánh mắt tò mò. Nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

- Cậu hãy song ca với tôi.

Rầm...rầm...sét đánh ngang tai nó. Hấn nói nó song ca ư, nó biết hát, không những vậy mà nó hát rất hay. Nhưng không hiểu sao, mỗi lúc như vậy thì nó cảm giác buồn và trống rỗng. Đang do dự thì bà Thanh đi vào.

- Ủ...em tham gia đi...nhiều lúc lớp trưởng tự mình tham gia sẽ tốt hơn. Cô sẽ đăng kí cho em và Huy nha. Thôi em về chỗ đi, chúng ta vào bài mới.

Ngồi trong lớp, nó cứ suy nghĩ mãi về chuyện hấn đề nghị hát chung với mình. Bỗng một tờ giấy dút vào tay nó.

” cô không thích hát chung với tôi hả?

Không phải, tại sao cậu lại muốn hát chung với tôi chứ?

Vì tôi muốn nghe giọng hát của cô thôi. Và tôi thấy cô rất giống một người.

Ai vậy???

Một người con gái tôi yêu.....

Sao tôi thấy cậu không ở bên cạnh cô ấy nhỉ???

Cô ấy mất rồi...năm tôi 7 tuổi...

Xin lỗi nha...tôi không cố tình gọi lại đâu...lại 7 tuổi...

Sao vậy..."

Đến đây, hắn đưa tờ giấy qua cho nó thì nó vò nát dúi vào học bàn. Thấy hắn nhìn mình, nó khẽ cười, một nụ cười gượng gạo chứa đầy nỗi buồn. Nó gục xuống bàn...không ngủ mà là....khóc, nó buồn vì bản thân vô dụng vì không nhớ được quá khứ. Hắn thì cứ nhìn thân hình kia mà lòng thất lại.

Long thì khi bị nó lột khẩu trang thì ngại ngần chạy lên sân thượng. Cậu dang hai tay ra hứng gió, hét thật lớn để vơi hết nỗi lòng. Thanh chạy đến, thấy vậy thì chạy đến kéo Long lại.

Chát...Thanh tát Long...Cậu sưng sờ má của mình.

- Tại sao cậu muốn chết chứ..chỉ vì khuôn mặt xấu thôi hả? Đồ ngu ngốc. Nghĩ sao chỉ vì cái bản mặt xấu mà muốn tự tử. Cái tát này tôi đánh cho cậu tỉnh ra.

Nhỏ nói một lèo, mắt cay xè vì nước mắt, cái thứ mằn mặn, ẩm ẩm lăn dài trên má nhỏ. Khi chạy đến, thấy cậu như muốn nhảy xuống, nhỏ không suy nghĩ nhiều mà nhào ra kéo cậu lại.

- Cái mã bên ngoài xấu hay đẹp tôi không lo. Mà tôi không muốn mình mất mặt với cô. Chẳng hiểu tại sao tôi không hiểu mình bị sao nữa, luôn muốn bên cạnh cô...tôi muốn mình hoàn hảo trước cô...và tôi không muốn chết sớm như vậy đâu nha.

Cậu nói một tràn dài, nhỏ đang cố gắng nuốt từng chữ. Cảm giác của cậu, nhỏ cũng có, vậy là cảm giác gì chứ. Nhỏ và cậu chỉ mới biết nhau đây mà, không thể nào tiến triển nhanh đến vậy.

- Chắc là tôi hiểu lầm ý cậu rồi, tôi xin lỗi.

Nói xong , nhỏ nhanh chóng quay đi để tránh mặt cậu nhưng chưa được ba bước thì cậu chạy đến, ôm nhỏ từ phía sau, thì ào....

Chuẩn bị một cặp xuất hiện...haha...hau con nuôi của ta nhanh thật đấy...quả đúng tuổi trẻ tài cao....

9. Chương 9

- Cậu không hiểu hay là cố tình không muốn hiểu vậy? Mình không muốn xấu xí trước cậu, vì mình thích cậu, Thanh à.

Long dần buông tay và xoay người nhỏ lại. Bây giờ, Thanh thật sự bất động trước câu nói của cậu. Nhỏ cảm thấy hạnh phúc và ấm lòng hẳn. Thấy nhỏ không có biểu hiện gì, cậu nắm lấy tay nhỏ, làm nhỏ giật mình

- L...o...n...g...à...m...ì...n...h....

Nhỏ lắp bắp nói, cậu khẽ cười. Nắm tay của nhỏ, cậu đặt lên ngực mình:

- Cậu cảm thấy nó đang đập nhanh không? Trước đây, nó thuộc về mình nhưng khi có cậu nó đã bị đánh mất rồi. Nó đang loạn nhịp vì cậu đấy.

Hành động, lời nói của cậu làm nó đỏ ửng cả mặt. Nét ngượng ngùng của nhỏ cũng làm cậu xao xuyến. Tay còn lại cậu khẽ chạm vào khuôn mặt kia, đưa lên, bốn mắt nhìn thẳng nhau.

- Làm bạn gái mình nha.

- Minh....

- Cậu không cần trả lời ngay đâu.

Long thả tay từ mặt nhỏ xuống, nhưng chưa kịp thì đã bị giữ lại. Cậu ngạc nhiên nhìn nhỏ:

- Minh đồng ý.

Nói xong, nhỏ nhón gót hôn vào má cậu, rồi chạy đi. Long đứng người vài giây, ôm má, chạy theo nhỏ.

- Thanh ơi, chờ mình...

Và thế là một cặp đã xuất hiện trong tình cảnh rất chi là éo le nhưng họ đã rất vui khi đã trở thành một nửa của nhau.

Long bắt kịp được Thanh, ôm chầm lấy nhỏ. Thì bị hấn và nó vừa tan học bắt gặp:

-E hèm....

Giật bản mình vì tiếng của nó , cả hai buông nhau ra, đỏ mặt ngượng ngùng. Và thế là nó và hấn lại bắt tay hợp tác nhau tiếp.

- Hai người bắt đầu khi nào? when? where? why? what? which? who?

- Stop...mày định lôi tiếng anh ra hết hả?

- Hì hì....tập trung vô vấn đề.

Nó nháy mắt với hấn, bắt được tín hiệu, hấn ho vài cái, chắp tay ra sau, mắt đảo liên tục, từ trên xuống dưới và ngược lại:

- Hai đứa mày bắt đầu từ khi nào?

- Ồ...thì...

-Thanh nói mau...

Nó đóng mắt ngẫu, làm con bạn run bần bật nói hết ra luôn:

- Lúc này, trên sân thượng.#\$%%\$#@#\$%%'....

Sau một hồi kể ra hết cả hai nắm tay nhau, đầu cúi xuống ngượng ngùng làm hai người kia muốn cũng không thể nói được họ

- Thôi được rồi, theo phong tục ngàn năm thì hãy tổ chức tiệc đi. Không thì sẽ bị xử như luật lệ giang hồ. Cho hai người chọn đó.

Bị nó uy hiếp như vậy dù chấy túi cũng phải chọn 1 thôi. Cả hai mặt buồn rười nhìn nhau.

- Hai tui chọn cách một.

-Ồ...de...let go....

Nó nhảy dựng lên và nắm tay hấn kéo đi trước nhưng con mắt ngạc nhiên xen lẫn tò mò của mọi người. Nó vẫn chưa nhận thức được hành vi của mình cho đến khi tới quán. Bà chủ từ trong đi ra mỉm cười với nó, và thốt ra một câu mà làm nó phải đứng hình:

- Nắm tay bạn trai vui quá ha? Cười mãi không ngậm miệng lại nổi luôn mà.

- Ồ...

Lúc này nó nhìn xuống tay mình và nhìn lên, đập vào mắt là khuôn mặt đẹp trai của hấn, làm nó ngượng hết chỗ nói. Cúi gầm mặt xuống, nó lí nhí:

- Xin lỗi nha, tôi cầm nhầm tay của cậu. Lúc đó tôi định kéo Thanh chứ không phải cậu đâu. ĐỪNG HIỂU NHẦM NHA.

Mấy câu đầu còn nói lí nhí, tự nhiên câu sau hét thật to làm mọi người ai cũng giật mình. Bây giờ, nó đang trưng bộ mặt rất chi là nai, tay thì nắm lại trước mặt, ra vẻ cầu xin. Trước bộ mặt cún con đấy, hấn cố gắng không bật cười. Bổng Thanh và Long lù lù xuất hiện đập vai hấn:

- Mày chấp nhận đi.

- Thôi được rồi nể mặt hai người tôi miễn cưỡng chấp nhận đó nha.

Nghe câu nói của hấn, nó thở phào nhẹ nhõm, chả hiểu sao, nó không muốn hấn hiểu lắm chuyện này. Hay là vì nó đã thích hấn, nhưng không muốn ai biết.

” oa...oa...phức tạp quá đi” nó vò rối cái đầu của mình, thấy cảnh đó hấn cười rồi kéo vào trong quán. Đánh chén no nê, nó buông một câu ai cũng phải khiếp:

- Hôm nay, vì cả hai người đã cứu tôi một mạng, nên tôi đã không ăn hết sức đó.

Câu nói đó hình như trái ngược với thực tại thì phải. Một mình nó đã ăn hết hai tô bún riêu, 5 cái bánh bao, 3 trứng vịt lộn, 2 đĩa bắp xào, chả ram, ốc luộc... Ai đi qua cũng nghĩ là nó bị bỏ đói mấy năm vậy. Thật là....

Lắc đầu ngán ngẩm cách ăn của cô bạn thân mình, Thanh đứng dậy vào tính tiền, thì Long đã đứng dậy thanh toán xong xuôi rồi. Tất cả dừng dậy đi ra về, mà bà chủ buồn rười. Vì sao ư? Vì khách Vip đã đi mất rồi,quả thật nó vào quán nào là quán đó mau đóng cửa sớm.

Kể từ khi rời quán, hấn cứ đi theo nó mặc cho nó cứ xua đuổi.

-Sao cậu cứ theo tôi hoài vậy? Về đi.

Kèm theo câu nói là hành động đẩy hấn đi. Mặc kệ nó nói và làm gì, hấn vẫn thản nhiên đi. Cho đến khi thấy nó dừng lại trước một căn nhà. Nhìn sơ thì đây là căn nhà hai tầng bình thường, khá nhỏ, được sơn màu xanh, xung quanh rất nhiều cây cảnh.

- Đến nhà của tôi rồi.

Nó bấm chuông và kèm theo hành động xua đuổi. Nghe tiếng chuông,một người phụ nữ trong nhà chạy ra, hình như là mẹ nó:

- Về rồi hả con? Cậu đây là ai?

Mẹ nó khựng lại khi thấy hấn bên cạnh nó. Thấy mẹ vậy, nó vội giải thích nhưng chưa nói gì thì bị hấn chặn lại:

- Bác Ngọc có phải bác Ngọc quản gia nhà Lam đúng không?

Mẹ nó nghe thế đã nhận ra hấn chính là Huy cậu bé ngày xưa, mặt bắt đầu biến sắc....

10. Chương 10

- Chắc cháu đã nhìn lầm người rồi đó, thôi cũng trễ rồi, cháu về đi kéo ba mẹ lo.

- Cháu không ở chung với ba mẹ bác biết mà. Bác ngày xưa với bây giờ giống nhau lắm. Cháu nhìn là nhận ra ngay.

- Bác nói là cháu đã nhận nhầm người rồi mà. Gia đình cháu mà làm sao bác biết. Thôi cháu về đi. Ly vô nhà thôi con.

Nói xong, mẹ nó dắt nó vô nhà, để hấn đứng trước cổng. Nó nãy giờ ngơ ngác không hiểu chuyện gì, khi tỉnh táo thì bị mẹ dặn dò:

- Kể từ nay con không được giao du với thằng Huy đó nữa nghe chưa?

- O...sao mẹ biết cậu ấy tên Huy ạ...
- Ủ...ờ...là...mà mẹ nói con phải nghe.
- Nhà mình có quen biết với Huy đúng không mẹ?
- Mẹ nói con không nghe hả? Đi lên lầu thay đồ rồi xuống ăn cơm.
- Thôi khỏi đi mẹ, con no rồi.

Nó bước lên cầu thang gác hờn thì bay lạc tứ phía. “Hồi nãy cậu ấy nói mẹ...quản gia...Lam.... nhìn sắc thái hốt hoảng đó, mình nghĩ cô gái cậu ta yêu tên Lam....bingo...” nghĩ đến đây, nó búng tay cái tách, rồi cười, bỗng một gì thoáng qua đầu nó làm tắt đi nụ cười đó.” Lam bị mất lúc 7 tuổi, mình thì không có kí ức trước 7 tuổi, cậu ta kêu mẹ là quản gia nhà Lam, cậu ta nói mình giống cô gái đó nữa. Vậy Lam và mình có liên quan gì nhau không ta....uầy...khó nghĩ quá đi...” Nó vò đầu bức tai, đi vô phòng, ngã mình xuống giường, nghĩ ngợi một lát, tắm rửa rồi đi học thêm buổi tối. Đang nhắm mắt thì điện thoại reo báo tin nhắn, là số lạ.

- Ê....ác ma...
- Ai vậy.
- tui nè. Không nhận ra hả.
- Tui là ai, nói kiểu đó thánh cũng không biết.
- Tui là Huy nà. Lát có học thêm không?
- Vòng vo mãi, có, mà chi zì?
- Lát tui qua đón bà nha. 7h30 ok.
- Thôi khỏi.

Tin nhắn đã được gửi đi, nhưng mãi mà hấn cũng không trả lời. Nghĩ vậy, nó tắm rửa và chuẩn bị đi học. Nó thường 7h25 sẽ ra khỏi nhà nhưng hôm nay không biết sao lại cứ sàng mãi nên 7h30 mới đi. Vừa bước ra khỏi nhà, đập vào mắt là bản mặt khó ưa của hấn đang toét cười.

- Lên xe đi.
- Không.
- Giờ bảo lên không.
- Không là không.
- Vậy chắc tôi phải bế cậu lên rồi.
- Thôi thôi tôi lên.

Nói rồi, nó nhảy phóc lên xe của hấn. Hấn vui vẻ, nhe răng cười. Bất chợt cảm thấy đường đi này lạ lạ, nó lên tiếng hỏi:

- Ê, cậu chở tôi đi đâu vậy?
- Đi học.
- Sao lại đi đường này. Tôi học tiếng anh ở trung tâm mà...
- Ách...trung tâm hả? Sao cậu không nói sớm, để tôi lấy xe máy đi cho nhanh.
- Đi lẹ đi..nữa tiếng nữa vào học rồi á.

Và thế là, hấn dốc sức đạp, với vận tốc rất chi là lớn(bằng xe đạp điện). Hấn đã chở nó đến nơi.

- Ê, học thêm môn gì mà đi xa vậy?
- Anh...

- Môn anh hả? Thôi tôi cùng học cho vui.

Hắn rất rất lười học, môn anh là môn mà hắn tệ nhất. Vừa định vị được chỗ ngồi, thì bà cô đến đưa nó và hắn tờ đề. Nhìn thấy học sinh mới, cô cất tiếng hỏi:

- what's your name?

-Hử....hắn nhìn bà cô với một ánh mắt kì lạ.. ” cô nói tiếng miên hả”. Nó thấy hắn như vậy thì huýt tay hắn ra hiệu. Hắn ngó qua nhờ nó cứu giúp.

- His name's Phong.

Nó nói và chỉ tay vào hắn, bà cô nheo mắt nhìn kĩ hắn.” Đẹp trai mà bị mù tiếng anh, tội nghiệp”. Bà cô vừa đi thì hắn quay qua chỗ nó hỏi bà cô nói gì. Nó thì mồm O mắt A nhìn hắn, ánh mắt cảm thông. Cuối cùng nó phán một câu,mà hắn cảm thấy mình thật ngốc khi nổi hứng muốn chở nó đi học.

- Kể từ hôm nay tôi sẽ kèm cậu học.

- À mà cuộc thi tiếng hát học đường. Cậu định hát bài gì.

- Không biết nữa cậu chọn bài gì tôi hát bài đó. Vậy bài “chuột yêu gạo” của Kevin Khánh và Khởi My được không?

- Nghe cái tên giống con nít quá không?

- Không cũng hay lắm, mà ngậy thơ giống bà thôi.

- Để tôi về nghe thử, học bài đi.

@%#_#-\$\$%@**%*_#*

Sau một tiếng rưỡi bị tra tấn lỗ tai thì cuối cùng cũng được về nhà. Trên đường đi, hắn bật bài hát cho nó nghe,

- Quả thật nghe hay và ngộ nghĩnh ghê.

- Tôi mà lì..Vậy chọn bài này nha.

- ừm.....sáng mai chúng ta bắt đầu nha...

Sáng hôm sau,

-Thảo.....

Mẹ chưa kịp kêu thì đã thấy nó thông thả bước xuống cầu. Mẹ cứ dụi mắt rồi nhìn đồng hồ, nhìn nó cứ như vậy cho đến khi nó đi lại néo mẹ một cái.

- Mẹ không mơ đâu? Thôi con đi học đây.

Đang thông thả đạp thì hắn chạy lại đập vai nó.

- Ôi má ơi...hết cả hồn...

- hề hề...mà chúng ta tập ở đâu vậy..

- Phòng nhạc ấy...

” When that day I hear your voice” từ hát đến giờ, cái câu hát này đã được lặp lại hơn kém mấy chục lần. Nào sai nốt, sai giọng, sai lời....

- Mệt quá đi, tôi nhớ tôi đâu hát dở như vậy. Mà tôi nhớ cậu học tiếng anh dở lắm mà sao hát được bài này hay vậy.

- Kệ tôi. Hát tiếp đi.

Cứ như vậy, nó hát hắn chê rồi sửa. Sửa rồi hát, hát xong lại chê cho đến khi vào tiết.

- Thôi vào lớp rồi.

- Ừ...mai tập tiếp.

Nó và hấn mới bước vào cửa thì nhận ra một điều rất kì lạ. Hôm nay lớp im lặng đột suất, đề phòng đi vào, nó nhìn một lượt dừng lại tại chỗ Linh và Thơ. Hai chỗ rất khác với lớp, khuôn mặt nở nụ cười nham nhở.

- Lớp trưởng, chúng tôi muốn thi hát nữa.

- Được có tinh thần.

- Cuộc thi như lời thách đấu.

-Vớ.....

-Lớp trưởng.

- ok...điều kiện.

- Nếu chúng tôi thắng thì lớp trưởng phải tuân thủ mọi yêu cầu của chúng tôi, nếu chúng tôi thua thì ngược lại.

-được rồi, tôi chấp nhận.

Nó vừa ngồi xuống thì cái Thanh chồm người qua, cốc đầu nó một cái:

- mày biết hai chỗ đó có trong top văn nghệ giỏi của trường không?

- Biết...

-Vậy sao còn đồng ý.

-Thích.

- Mày kiêu lời nói hời nào vậy hả?

- Này.

-Mày...tao ứ thêm chơi mày nữa.

- Em sao vậy, ai làm em giận nói anh nghe coi.

Long ở đầu chui ra ,nói câu làm nó phải nổi da gà. Thanh khẽ liếc nó, hiểu ý, Long quay ngắt sang nó, chỉ :

-Ai chỗ cậu dám ăn hiếp em iu của tôi.

- Tôi...

-Ôi má ơi...em ơi anh không trả thù được rồi con kia nó ngông cuồng quá à. Anh sợ nó trả thù như lần trước thì khốn.

Nghe câu nói của Long, cả lớp cười ầm lên, đùa giỡn một lúc nữa cho đến khi giáo viên vào. Kể từ lúc nó làm lớp trưởng, cả lớp vui vẻ hơn nhiều, học tốt hơn và quây hơn.

11. Chương 11

Mỗi ngày, sáng cùng nhau tập hát, tối thì hấn chở nó đi học, càng ngày càng thân thì càng cãi nhau nhiều hơn. Và hôm nay cũng không ngoại lệ, nó và hấn vừa đạp xe song song với nhau, thì có một cặp nam nữ lái xe đi qua nhau. Nó nhìn thấy lắc đầu, phán một câu khá bất mãn:

- Để tôi chóng mặt lên xem mấy người bao giờ chia tay.

Đẩy đẩy, dù không quen biết nó vẫn trù người ta chia tay mà. Sao mà trên đời này có người như nó chứ.

- Cô làm gì mà bất mãn thế. Họ yêu nhau kệ họ làm gì mà nguyên rửa ghê vậy.

- THÍCH....

Nó nhấn mạnh từ đó, làm hấn cứng họng.

- À...à...hay cô ganh tị vì mình vẫn FA....

- Cậu cũng chả hơn thua gì tôi đâu. Cũng đang ê sắc ế mà bày đặt ra vẻ.

- Đó là do tôi không muốn quen thui, chứ tôi búng tay một cái là gái xếp cả hàng dài.

Hấn vừa nói xong thì búng tay cái tách, không biết hên xui ,may rủi làm sao mà cùng lúc đó con chó sủa lên. Vậy là có chuyện để nói rồi. Huy hotboy quẹo rữ cả động vật....và cũng là đề tài ‘trò chuyện’ của nó và hấn trên đường đến trường.

Tại phòng tập hát.

- Ly, cậu hát trước rồi đến lượt tôi, ok.

Nhận được cái đồng ý từ nó, hấn cười và bắt đầu tập luyện. Một tuần tập luyện bây giờ, nó đã thành thạo hát. Giọng hát trong trẻo của nó kết hợp với sự ầm áp tạo nên một âm thanh dễ nghe, cuốn hút.

Giữa giờ nghỉ, cả hai đang ngồi nói chuyện thì hấn nhìn nó hỏi:

- Muốn nghe tôi hát không?

- ừ....

Hấn xách cây đàn ghita ra và bắt đầu đánh.

Love in your eyes

Sitting silent by my side

Going on Holding hand

Walking through the nights

Hold me up Hold me tight

Lift me up to touch the sky

Teaching me to love with heart

Helping me open my mind

I can fly

I'm proud that I can fly

To give the best of mine

Till the end of the time

Believe me I can fly

I'm proud that I can fly

To give the best of mine

The heaven in the sky

Stars in the sky

Wishing once upon a time

Give me love Make me smile

Till the end of life

Hold me up Hold me tight

Lift me up to touch the sky
 Teaching me to love with heart
 Helping me open my mind
 I can fly
 I'm proud that I can fly
 To give the best of mine
 Till the end of the time
 Believe me I can fly
 I'm proud that I can fly
 To give the best of mine
 The heaven in the sky
 Can't you believe that you light up my way
 No matter how that ease my path
 I'll never lose my faith
 See me fly
 I'm proud to fly up high
 Show you the best of mine
 Till the end of the time
 Believe me I can fly
 I'm singing in the sky
 Show you the best of mine
 The heaven in the sky
 Nothing can stop me
 Spread my wings so wide.

Giọng hát này, giai điệu này sao mà quen thê, nó đã từng nghe đâu rồi. Nó cố nhớ và điều đó làm đầu nó đau rất đau, ôm đầu nó lắc mạnh để bớt đi nhưng ngược lại làm nó ngất đi. Trong giấc mơ, nó thấy nó đang đi vào một khu vườn rất đẹp trên một ngọn đồi, có hai đứa trẻ đang ngồi hát. Là giấc mơ mà nó nhiều lần mơ thấy, lúc trước nó không thể nào lại gần cả hai được , nhưng lần này lại được . Cả hai đứa bé không nhận ra sự tồn tại của nó, và cả hai nói chuyện.

Cậu bé đó cũng hát bài pround of you, sao mà nhìn hai đứa bé này thân thuộc thê. Hai đứa đang nói gì thê, sao tôi lại nghe tên Huy, Lam chứ. Và mọi thứ trước mắt nó tối sầm lại khi Lam bị xe tông.

-Đừng..

Bật người dậy, mồ hôi túa ra nhiều, khuôn mặt tái đi, làm cho hấn lo lắng rất nhiều, hình như nó mơ thấy ác mộng thì phải.

3 tiếng trước, khi nó vừa ngất đi, hấn lo sợ, ôm nó chạy đến bệnh viện. Sau vài phút, sơ cứu thì bác sĩ rời phòng đến chỗ hấn.

- Cậu là người nhà của bệnh nhân Ly?

- Vâng, cậu ấy sao rồi.

- À, cô ấy đã từng bị chấn thương đầu dẫn đến mất trí nhớ đúng không?
 - Chuyện này cháu không được rõ lắm. Bác nói rõ cho cháu biết không ạ.
 - Cháu gái cố gắng lấy lại kí ức ngày xưa của mình nên đâm ra ngất. Theo ta thấy, cháu bé từng bị tai nạn ,va đập đầu quá mạnh dẫn đến tụ máu não, chèn ép dây thần kinh nên dẫn đến mất trí nhớ.
- Thấy nó trở về bình thường lại, hấn hỏi nó về sự tình mọi chuyện.
- Cậu đã từng bị mất trí nhớ, phải không Ly?
 - Đùa à, làm gì có chứ.
 - Có bác sĩ bảo có là có, cậu đã mất đi một phần kí ức phải không?
- Câu nói của hấn đúng, nó đã mất đi một phần kí ức mà không thể tìm lại được.
- Ừm.....đã mất một kí ức trước 7 tuổi.
 - 7 tuổi...mình đã nghi cậu là Lam mà,cậu thực sự là Lam không phải là Ly. Haha...vui quá đi.
- Hấn ôm nó vào lòng mà cười lớn, hấn đang hạnh phúc thật hạnh phúc. Nó thì chết sững vì câu nói của hấn. Bất giác giật mình, nó đẩy hấn ra, miệng lắp bắp như không tin vào những gì hấn nói.
- Tôi thật là Lam ư...
- Câu hỏi nó thốt ra, làm ẹ nó sững người” lộ rồi, không thể giấu tiếp nữa rồi, phải nói sự thật thôi”. Bà đẩy cửa bước vào, trước con mắt rưng rưng của nó và hi vọng của hấn.
- Mẹ, con là ai vậy? Là Ly - con của mẹ hay là Lam của cậu ta?
 - Con.....

12. Chương 12

- Con.....
 - Á....con không muốn nghe nữa, mọi người ra ngoài hết đi. Đi đi con muốn một mình.
- Nó ôm hai tai của mình lại, lắc đầu nguây nguẩy, phủ nhận mọi thứ, thấy hai người đã đi ra, nó buông lỏng người xuống. Bỗng mắt nó đập vào một tấm ảnh về hai đứa trẻ đang chơi đùa.
- Đây là....không phải hai đứa bé lúc nãy nó nhìn thấy trong mơ ư...
- Một loạt kí ức lộn xộn lại xuất hiện trong đầu nó nữa, ôm đầu nằm xuống, nó nức nở khóc cho cái kí ức của mình.
- Hấn và mẹ nó sau khi rời đi thì ra khuôn viên bệnh viện.
- Sao bác lại giấu cháu chứ?
 - Bác xin lỗi bác cũng không muốn vậy đâu. Lúc mà Lam tỉnh dậy nhưng không nhận ra ai cả, mà việc Lam nhập viện làm cho gia đình ông bà chủ rối ben lên cả. Nhiều người đã lợi dụng chuyện này làm cho gia đình Lam phá sản. Không muốn con mình khốn khổ nên ông bà đã gửi Lam cho bác, họ thì đi làm thuê kiếm tiền trả nợ. Mỗi tháng họ đều gửi tiền đều đặn cho Lam để bác nuôi. Quả thật họ rất là khổ, nên không ai muốn am nhớ lại quá khứ đấy.
 - Cháu xin lỗi vì cháu mà giờ cả gia đình Lam khổ, bác cũng khổ.
 - Không sao đâu cháu à. Mọi chuyện đã lỡ rồi.
 - Cháu có thể xin bác cho Lam sống cùng cháu không để cháy chăm sóc cậu ấy.

- Chuyện này....

- Bác cho cháu địa chỉ hai bác kia để cháu xin cho ạ.

- Thôi cháu chăm sóc cho nó thật tốt đó nha.

Cả hai im lặng mãi cho đến khi nghe tiếng hét của nó, vội vùng chạy lên thấy nó ôm đầu, trông đau đớn. Hấn thấy cảnh này mà lòng đau đớn, ôm chầm lấy nó, vỗ nhẹ lưng nó.

- Đừng la nữa, có mình đây rồi nà. Kể từ hôm nay mình sẽ bảo vệ cậu chịu không?

Cử chỉ ấm áp đầy yêu thương ấy đã làm tim nó rộn ràng hơn. Hạnh phúc đang tràn ngập xung quanh cả hai. Nó gật đầu đồng ý, hấn vui vẻ vuốt nhẹ mái tóc, và hôn nhẹ lên nó. Ngượng ngùng, nó cảm thấy khuôn mặt mình nóng ran lên.

- Cậu hãy chuyển qua nhà mình luôn đi và cậu muốn tìm lại quá khứ không?

Do dự về những câu hỏi của hấn, nó đảo mắt nhìn về phía mẹ, được sự đồng ý của bà, nó mỉm cười thay cho lời đồng ý.

Một lúc sau, bà Ngọc rời đi, chỉ còn lại nó và hấn.

- Ê...nói muốn bảo vệ tôi đó có được coi là lời tỏ tình không?

Nó ngồi trên giường vò vò con gấu bông, hấn mua lúc này, giọng nói có vẻ trêu đùa. Hấn thì ngạc nhiên về câu hỏi lộ liễu của nó. Hấn tiến lại gần giường, tay chống xuống, bây giờ mặt hấn rất gần mặt nó. Hơi thở cứ phả vào, làm nó ngộp thở nhắm mắt lại. Nở một nụ cười ma mị, hấn cúi sát xuống, chỉ còn vài cm nữa, không thấy nó mở mắt để trêu nên hấn đứng dậy, chưa kịp đứng thì cái kiểu cúi lúc này đã làm thế đứng của hấn không vững và.....Từ không muốn đến bây giờ môi đã chạm môi, mắt cả hai đang mở to hết cỡ. 5s.....10s....nó cảm thấy khó thở vì bị hấn đè lên người nên cự người đẩy hấn ra. Không khí bây giờ bao trùm toàn sự ngượng ngập.

Rầm....

- Ly.....

Thanh kéo cửa mạnh chạy và ôm chầm lấy nó. Nhỏ Thanh sụi sụi,

- Sao tự nhiên mày bị ngất vậy, bệnh đó tái phát hả?

Nó giật mình, lắc đầu và ra hiệu cho nhỏ im lặng, sau đó nó đánh mắt sang hấn, 4 mắt nhìn nhau. Nhận ra vẻ khác thường của nó trong câu nói của Thanh, cậu nhíu mày và ra khỏi phòng. Bước dọc trên hành lang bệnh viện, hấn rẽ đến phòng bác sĩ.

- Bác cho con hỏi bệnh nhân Mai Hoàng Thảo Ly nằm ở phòng 201 ngoài mất trí nhớ còn bị gì nữa không ạ?

- Con chờ bác một chút.

Bác sĩ lục lại tìm bệnh án của nó, hấn thì hồi hộp, cầu mong là nó không bị gì cả.

- Mai Hoàng Thảo Ly 16 tuổi đúng không?

- Dạ.

- Cháu ấy ngoài bị mất trí nhớ thì còn bị lao phổi giai đoạn hai.

- Lao phổi hả? Vậy có chữa được không vậy ạ?

- Hiện tại căn bệnh đang dừng và không có triệu chứng gì là tái phát. Nhưng khi thấy cháu ấy ho khan có đờm trắng và máu thì tốt nhất là đưa đi điều trị. Trước đây, cháu ấy có điều trị rồi nên là trách cho cháu Ly tiếp xúc người bị lao, ăn uống đủ dưỡng chất và tránh những đồ lạnh ra.

Bác sĩ vừa chỉ dẫn hấn cách chăm sóc nó, hấn sẽ không để nó gặp bất kì một căn bệnh nào nữa đâu. ” đồ ăn lạnh” mà nó rất rất thích kem, hấn hiểu nguyên nhân làm nó ra vậy rồi, đó là kem. Được, hấn dứt khoát muốn nó phải chuyển sang nhà hấn ngay lập tức. Ra khỏi phòng, hấn trở lại phòng nó, mở cửa ra, hình ảnh

nó đang ôm hộp kem vừa ăn vừa đùa với Thanh và Long. Lửa giận bùng phục, hấn hồng học đi vào, dứt lấy hủ kem đó, ăn lấy ăn để, đến khi muốn cuối cùng, nó cầm lấy tay hấn nhét vô miệng mình. Hai người kia thì trở mắt nhìn hai con người ham ăn trước mặt mình. Nó đang ăn, hấn dứt ăn tiếp ,vậy không phải đang hôn gián tiếp hay sao, và nó cũng hôn ngược lại hấn. Ôi ôi ,hai con người đang ngấu nghiến món kem kia thật là....

- Hai người....

Thanh ấp úng trước cảnh tượng đó.

- Sao....

Nó trả lời. Chưa nói hết câu thì Long nhảy vô.

- Hai người đã hôn nhau.

Hấn và nó cùng chỉ vào mình và người đối diện, ngạc nhiên, đồng thanh nói và lắc ngón tay qua lại.

- No....no...no...

- Hai người mới vừa ăn chung kem chung muốn không hôn gián tiếp còn gì.

Xong chap này, thở phào nhẹ nhõm....

Buổi tối ấm áp nha mọi người.

13. Chương 13

- Có ha??? Sao mình không biết ta? Có không Huy?

Nó vờ gãi đầu, không biết để chữa ngược. Vờ hỏi hấn, cứ tưởng hấn sẽ giúp ai dè...

- Có, bằng chứng đây.

Hấn nói mà còn đưa hộp kem với cái muốn là nó đứng hình. Đang cười, bỗng hấn nghiêm mặt lại.

- Tại sao bà lại ăn kem.

- Tôi thích được không.

- Bà bị lao phổi mà ăn mấy cái này muốn chết sớm hả?

Nó liếc Thanh, và nhận ra không phải nhỏ. Nó gương đôi mắt ngạc nhiên lên hấn.

- Sao ông biết...

- Kể từ nay, bà sẽ chuyển qua nhà tôi, để tiện chăm sóc. Mẹ bà đã đồng ý rồi. Và không bao giờ được đụng đến kem.

- WHAT.....

Nó, Thanh, Long hét lên. Lại thêm một cú shock nữa, sao mẹ lại cho nó và hấn sống với nhau chứ, không phải giao trứng cho ác ư..

- Thanh và Long, hai người muốn sống chung không.

Hấn đề nghị , sống chỉ có hai đứa buồn lắm nên rủ đồng cho vui. Thấy nó đang gập nhuy, Thanh đồng ý ngay, Nhỏ đồng ý thì tất nhiên Long cũng chịu luôn.

Nằm một ngày, hôm sau nó đã được ra viện. Vui vẻ nhảy nhót, đến lớp, ai cũng ngạc nhiên về nó. Hôm nay, nó thả tóc, cười tươi, nhảy nhót và hát nữa chứ, quả là chuyên lạ hiếm thấy. Vừa đặt chân đến chỗ ngồi, nhỏ Thơ và Linh đi lại, đập bàn.

- Ngày mai sẽ thi đó. Vẫn nhớ giao kèo chứ. Chuẩn bị chịu thua đi.

Nói xong hai nhỏ quay đi. Nó thì mỉm mỉm nhin cười.

- Ha...ha...ha...hai con này rảnh thiệt....hâm dọa mà tao không sợ....con mắc...cười nữa....Ha...ha..ha...

- Đây có thắng được nó không vậy.

Hắn ngơ vực nhìn nó, nhưng trái lại nó cười toe toét.

- Chắc chắn mà....

-----tối-----

-Á.....

- Ngu.....im coi....

- Đau mà.....

Một loạt âm thanh vang lên trong nhà của hắn. Tình hình rất chi tình hình.

Hôm nay, vừa về nhà của nó thì bị mẹ đuổi ra ngoài, làm nó năn nỉ mãi không được. Bèn xách vali đến nhà hắn, vừa đến nó muốn rút quai hàm ra ngoài.

- Á.....đây là nhà đó hả?

- Ủ.....sao...

Hắn ở đâu lù lù xuất hiện làm nó nhảy dựng lên. Lấp bắp trả lời.

- À...ừm..... không sao....á....có s o á....đây mà nhà hả....chuồng heo mới đúng á.

Nhìn kĩ lại, quả giống thật, quần áo quăng khắp nơi, nào vỏ bánh kẹo, lon nước, chén đĩa khắp mọi nơi. Bàn ghế bụi bặm hết chỗ sạch. Nó nuốt cái ực, nhìn sang hắn đang cười.

- Phòng tôi ở đâu vậy.

Sau khi lên đến phòng, dọn dẹp, nó lại chạy xuống phòng khách dọn tiếp. Nó dọn hắn bữa, người chủ người cười. Sau 3 tiếng, nó vật lộn, lẫn xả cuối cùng cũng xong.

Ọc...ọc....

Bụng réo âm ỉ, nó vô lực tử lạnh và mặt càng ngày càng đen lại.

- HUY.....

Hắn đang xem hoạt hình mà muốn té vì tiếng la của nó.

- Đi lấy xe....mua đồ về nấu ăn nhanh.

Nhanh chân xách xe đi liền. Sau 30 phút, hắn cũng đã về nhà với linh kinh đồ ăn. Nó thì đang vắt chéo chân, miệng nhóp nhép nhai bánh, mắt thì dán chặt trên tivi coi hoạt hình.

- Về rồi hả? Nấu đi.

Nó phát ra một cậu làm hắn đứng hình vài giây. Thấy như vậy, nó cười ha hả.

- Tôi không chơi động tượng đâu mà đứng im như vậy. Bỏ đồ ăn trong bếp đi rồi tôi vô.

Hắn càng ngày càng đen lại, xách đồ bỏ bếp rồi đi ra ngoài ngồi, không thèm nhìn mặt nó. Thái độ con nít của hắn làm nó rất mắc cười.

- Thôi tôi đi, nấu lẹ rồi ăn, vô giúp tôi một tay đi.

Hắn vẫn không thềm dòm mặt, nó lắc đầu ngán ngẩm, đi vào bếp. Nó nấu ăn cũng coi là ngon lắm nhưng chỉ tội lưỡi quá nên không nấu. Khoảng mấy phút sau thì bếp vang lên tiếng la của nó, ban ghế hắn chạy nhanh xuống chỗ nó. Cầm lấy ngón tay đang chảy máu kia mà bỏ vào miệng. Hành động không suy nghĩ của hắn, làm nó bất ngờ, cố rứt tay lại nhưng do hắn mạnh quá nên... Bây giờ mặt nó đỏ hết sức.

- Ừm....ừm...

Lúc đó thì Thanh và Long vừa đến thấy cảnh tượng nóng người. Cậu khề hăng giọng đến biết đến sự hiện diện của mình. Hình như không có tác dụng thì phải, hai người đang mặt đối mặt, miệng hắn vẫn đang ngậm ngón tay nó. Thanh thấy vậy mỉm cười, lấy điện thoại chụp lại làm kỉ niệm. Xong việc, nó vỗ vai nhẹ nó.

- CÁ....CHÁY...KIÀ....

14. Chương 14

Tiếng hét của Thanh đã làm nó và hắn giật mình, rứt tay lại, nó xoay người vô chảo cá. Một là tránh mặt hắn để chữa thương, hai là cái chảo đã cháy đen.

- Xích ra....cái chảo đang nổ dầu đấy, ra hết đi.

Nó đuổi khéo hắn và hai người kia ra ngoài. Dọn dẹp, bày ra bàn, không khí phòng ăn rất hỗn loạn. Lúc thì tiếng cười khúc khích, tiếng thở dài của nó và hắn. Sau một thế kỉ ăn xong, nó ở bên trong dọn dẹp còn ba người kia bên ngoài buồn dưng. Bên trong lảm bảm chửi.

- Chết này dám để một mình bà bị thương mà phải đứng đây dọn rửa cho bây à. Thiệt là tức quá đi mà.

Rửa xong nó không thềm dòm mặt ba người kia mà đi thẳng lên phòng. Mỗi đứa mỗi phòng, nó và Thanh hai phòng đối diện nhau, còn hắn và Long thì dưới lầu. Đóng cửa cái Rằm làm ọi người giật mình, trong phòng nó còn nghe tiếng hét của hắn mà.

- Đóng nhẹ thôi...tồn tiền sửa.

Ức chế quá mà, tìm mọi cách mà nó vẫn không hết bực bội, nhìn quanh , nó mới thấy đây là căn phòng khá rộng, được trang trí với họa tiết khá nhẹ nhàng, gió lùa qua khe cửa làm rèm bay phấp phới. Kéo rộng, nó đi ra lan can, ngước mặt lên trời, nhìn những ngôi sao đang lấp lánh kia.

- Đến khi nào mới trở về thân phận thật đây. Cuối cùng tôi là ai.

Ngồi ngắm trăng sao mà nó ngồi hành lang ngủ hồi nào không hay . Hắn gõ cửa mãi không thấy ai trả lời, mở cửa bước vào, nhìn quanh không thấy ai, hắn nghĩ là nó đã ra ngoài nên định đi ra. Vừa quay người thì thấy rèm cửa mở tung, vừa đi lại thì thấy nó đang ngủ ngon lành, nhìn khuôn mặt nó ngủ mà thấy yêu ghê.

- Sao mà dễ thương thế này..

Đưa tay lên định chạm vào khuôn mặt thì nó cự mình. Hắn giật mình, rứt tay lại, ai dè nó ngủ tiếp, hắn bật cười, nhấc bổng nó lên đặt xuống giường. Ngồi bên giường, kéo chăn đắp cho nó, hắn đưa tay chạm vào mặt nó.

- Mềm thật...

Thích thú hắn cứ sờ sờ, kéo kéo má nó. Một lúc sau, hắn vén những cọng tóc con của nó lên, đặt lên trán một nụ hôn.

- Ngủ ngon.

Ngồi nghịch mặt nó, mà hắn không để ý là bên ngoài Thanh Long đang cố quay lại hết những cảnh lãng mạn này. Xong xuôi, cả hai nhảy sang phòng Thanh xem lại mà cười khúc khích.

—Sáng hôm sau—

Vươn mình dậy, nó đi vào phòng để làm vệ sinh.

A..a.a.a.a.a.... Tiếng la thật thanh của nó làm mọi người chạy bán sống bán chết đến phòng nó.

- Ly....ly...có chuyện gì vậy?

Hắn đập cửa rầm rầm, lo lắng không biết nó xảy ra chuyện gì. Cạch...nó đem bản mặt bị bầm một nửa đi ra ngoài. Ba người còn lại nhìn nó nhin cười, hỏi han.

- Đây bị sao mà kêu thế.

- Mặt tôi....hôm nay thi với tụi kia nữa...cái mặt gì đây chắc tôi quá.

- Lo gì để tao xử cho....

Loay hoay, bồi bồi, trét trét, la hét om sòm cuối cùng thì cả hai cô gái cùng bước ra. Nó hôm nay bắt buộc phải mặc váy, đó là chiếc váy màu hồng cúp ngực, ngăn ngang đùi đã làm tôn lên vóc dáng chuẩn. Khuôn mặt được trang điểm khá hồng hào, nó đi đôi giày 7 phân để tăng chiều cao khiêm tốn của nó. Chậm rãi, nó đi từng bước khó khăn xuống cầu thang nơi hai chàng trai đang ngồi. Hắn nhìn lên cầu thang, sững người, và Long cũng vậy. Thanh thấy vậy chạy lại chỗ cậu, nhéo vào hông.

- Nhìn gì mà ghê thế, Long?

Nhỏ nghiêng răng ken két, làm cậu rùng mình. Nó bước xuống bên cạnh hắn, hươ hươ cái tay cho hắn tỉnh. Thấy không động đậy gì, nó định búng trán cho hắn tỉnh, ai dè....

Phập....

Á....

Hắn nhanh tay búng lại, nhảy ra khỏi ghế.

Thế là chiến tranh xảy ra, chạy vòng vòng, nó quên mất mình đang đi chiếc giày cao. Chạy đi trước, hắn quay đầu lại nhìn thì thấy cục đá đang chắn trước chân nó.

- Đá kia....

Theo thường ngày, nó nhảy phóc qua rồi rượt tiếp nhưng hôm nay, nó cũng nhảy qua, tiếp đất bằng một chân...rắc... chân trật. Ôm chân, nó nhìn hắn với một ánh mắt giết người, hắn hét hồn chạy lại, hỏi han. Cuối cùng, hắn tháo giày nó ra, cầm chân lắc lắc, rồi bẻ một cái đột ngột.

- Á.....

Tiếng hét này làm cho Thanh và Linh phải chạy ra luôn, hắn mang giày lại và đỡ nó dậy.

- Ta đến trường đi..

Hắn lên tiếng làm cho cả ba người kia cuống lên.

Đến trường....

Nó bước xuống trước con mắt tò mò của mọi người. Cũng đúng, nó bây giờ bước xuống như một công chúa với bộ váy lúc này, tóc được uốn từng lọn mềm mại, mặt đeo chiếc mặt nạ hình bướm đen, đã tạo nên một sự huyền bí cho nó. Sau đó là hắn và Long cùng bước xuống, làm cho đám con gái ngây ngất, la hét um sùm. Nhưng sau đó im lặng vì có sự xuất hiện của một cô gái đeo mặt nạ lông vũ bước xuống, nắm tay Long. Hắn thì lại chỗ nó, xòe tay ra mời nó cùng mình làm bạn hôm nay. Mỉm cười nó đặt tay lên và cùng hắn đi vào mà không hay biết đằng sau là tiếng chửi rửa kính người của Thơ và Linh.

Hai nhỏ hôm nay mặc đồ khá ngây thơ làm tụi con trai phải nhìn không chớp mắt. Tụi nó mỉm cười lấy lòng tụi con trai và cứ bắt chuyện với họ.

Buổi văn nghệ bắt đầu....

Đầu tiên là khối mười, đàn em của tụi nó nhìn ngây thơ đáng yêu lắm sao. Nó đang chăm chú nghe thì hần hốt ha hốt hải chạy lại.

- Này Ly, đàn ghi-ta chúng ta trình diễn đã bị hư rồi làm sao đây...

- Hư làm sao chứ...

Nó xoay người lại vô tình chạm mặt với hai con kia, nhìn thấy khuôn mặt đều cán kia. Nó hiểu ra nhanh, nó vờ khóc lóc, lo lắng kéo hần đi vào phong nhạc. Hần thì thấy nó khóc lóc, đâm ra loạn xạ, ngơ ngác đi theo nó. Vừa vào nó cười toe toét:

- Là tụi con Linh làm đó. Không có đàn ghi-ta thì đổi bài khác nha...uhm...bài “chân ngắn- Cẩm Vân Phạm và TMT ” cậu nghe bao giờ chưa?

- Bài ruột của tôi một năm trước á.....ok luôn...

Ngồi nói chuyện một lát thì đến lượt tụi nó trình diễn.

Hần bây giờ đã thay áo phong mặc với quần jean, nó thì đã tháo mặt nạ ra vì trời tối ít ai thấy được.

Hần bắt đầu vào nhạc.

Ok ok...TMT...

Trong một bài hát dễ thương nè

Tiếng hò hét vang lên, và rồi nó bước ra tiếp nhạc cho hần. Giọng hát trầm ấm đã dịu đi tiếng hét khán giả.

Chân ngắn...Cẩm Vân

Chân ngắn đáng yêu nhờ?

Hần nhìn nó mỉm cười, vừa nhảy vừa hát làm tụi con gấu chết ngất đi vì vẻ đẹp của hần.

Tình yêu của anh thật nhỏ nhoi. Cô gái xinh xắn với ba mét bẻ đôi.

Mọi thứ dừng lại ở tương đối, và theo Anh- xanh như vậy là tuyệt vời.

Câu trả lời là anh không cần biết, vì đối với anh là đâu có cần thiết

Vì chân dài ngắn với anh khác gì đâu. Em như vậy đã đủ làm anh u sầu

Nó chạy lại, vỗ vai hần rồi nhún nhảy.

Trời sinh chân ngắn, em có làm sao?

Em chẳng xấu hổ đâu mà em rất tự hào

Chân ngắn thông minh mà, chân ngắn đáng yêu mà :3

Bao nhiêu người cao cao cúi chào em

Ngày xưa chân ngắn, em rất mỏng manh

Nên việc to việc lớn mới cần anh

Nếu như em chân dài, chẳng cần thích anh rồi

Chẳng có việc chi để anh tranh giành em

[Chorus]

Là em chân ngắn thương anh nhất trên đời

Cầu mong chi nữa hỡi anh hỡi anh ơi

Chân ngắn theo anh suốt chặng đường. Dẫu bao nhiêu gian nan không rời

Vì yêu vì thương mỗi anh thôi

Là em chân ngắn yêu anh nhất trên đời
Đôi chân nhỏ bé nguyện theo anh khắp nơi
dù xa xôi góc bể chân trời, dù mai có vãn đổi sao rơi
Chỉ mình anh, có anh, mỗi anh thôi...người yêu ơi

[Hắn]

Nếu em chân dài, chắc cả thế giới này lại khổn khổ
Viết về em rồi vẽ lên hình em rồi ca tụng em thật tốn sách tốn vở
Nhưng anh chỉ yêu chân ngắn thôi mà
Giữ em không chạy, không chạy thật xa
Hạnh phúc ở dưới mái nhà và đó chính là
Cô gái nhỏ bé với chàng trai thật thà...yaa...

[Nó]

Trời sinh chân ngắn, em có làm sao?
Em chẳng xấu hổ đâu mà em rất tự hào
Chân ngắn thông minh mà, chân ngắn đáng yêu mà :3
Bao nhiêu người cao cao cúi chào em
Ngày xưa chân ngắn, em rất mỏng manh
Nên việc to việc lớn mới cần anh
Nếu như em chân dài, chẳng cần thích anh rồi
Chẳng có việc chi để anh tranh giành em
Là em chân ngắn thương anh nhất trên đời
Cầu mong chi nữa hỡi anh hỡi anh ơi
Chân ngắn theo anh suốt chặng đường. Dẫu bao nhiêu gian nan không rời
Vì yêu vì thương mỗi anh thôi
Là em chân ngắn yêu anh nhất trên đời
Đôi chân nhỏ bé nguyện theo anh khắp nơi
dù xa xôi góc bể chân trời, dù mai có vãn đổi sao rơi
Chỉ mình anh, có anh, mỗi anh thôi...người yêu ơi
Là em chân ngắn thương anh nhất trên đời
Cầu mong chi nữa hỡi anh hỡi anh ơi
Chân ngắn theo anh suốt chặng đường. Dẫu bao nhiêu gian nan không rời
Vì yêu vì thương mỗi anh thôi
Là em chân ngắn yêu anh nhất trên đời
Đôi chân nhỏ bé nguyện theo anh khắp nơi
Dù xa xôi góc bể chân trời, dù mai có vãn đổi sao rơi
Chỉ mình anh, có anh, mỗi anh thôi...người yêu ơi

Chân ngắn nhưng não không ngắn là được rồi, đúng không...nhỏ?

Kết thúc bằng câu nói của hân, cả trường hét lên vì bài hát hay ý nghĩa mà người hát cũng hay nữa.

15. Chương 15

- Và Sau đây là tiết mục ” Come back home” của hai cô gái duy nhất đêm nay.

Vừa dứt lời, bên dưới vang lên tiếng hét của đám nam sinh, làm cho hai nhỏ vênh mặt đi qua nó. Nhếch miệng, hai nhỏ buông câu nói làm nó rất tức giận.

- Mà nghe gì chưa? Tao thắng chắc rồi.

Nhỏ Thơ cố tình đi qua, đụng vai nó làm nó ngã nhào xuống đất.

Tiếng hò hét làm cho hai nhỏ cười toét cả khoang miệng. Nhạc bắt đầu nổi lên, nhỏ Thơ bắt đầu hát.

One two three

You left me but

I can hear you breathing from somewhere

Once again Four five six

Red tears are flowing

[Linh]

I miss your smell that once held me

You said it was for my own good

and you turned away coldly like a lie

Why did you

Why did you, you're gone away

[CẢ HAI]

Come Back Home

Can you e back home

Don't leave me at the end of this cold earth and e to me

Come back home

Can you e back home

Put all the pain in the past

I still wait for you like this

Now you gotta do what you gotta do

Come baby baby e e baby

Come Come baby baby e e

Come back to me

Come baby baby e e baby

Come Come baby baby e e
I hate you for not answering
Do you sometimes miss me too yeah
I am trapped in time without you
I can't see what's in front of me I'm so scared
I still think that many days
are waiting
Where are you
where too far away
Come Back Home
Can you e back home
Don't leave me at the end of this cold earth and e to me
Come back home
Can you e back home
Put all the pain in the past
I still wait for you like this
Now you gotta do what you gotta do
Come back home
Come back home
Come baby baby e e baby
Come Come baby baby e e
Come back to me
Come baby baby e e baby
Come Come baby baby e e
Come Back Home
Can you e back home
Don't leave me at the end of this cold earth and e to me
Come back home
Can you e back home
Put all the pain in the past
I still wait for you like this
Now you gotta do what you gotta do
Kết thúc bài hát, tiếng vỗ tay rần rần, hò hét, lam hai nhỏ cúi chào rồi vào trong. Thấy nó và hấn đang
ngồi, nhỏ Thơ đi lại xiả mái
- Tình cảm ghê ta.
Nó nhìn lên, nở nụ cười nguy hiểm.

- Gato hả?

- _-||. Ai nói là tao ghen tị.

- Ấy ấy, tôi đang nói chuyện với Huy mà, nhột hả, tự gãi đi nha.

- Mày....tao đang nói chuyện với mày.

- Huy ơi, tôi nghe thấy tiếng vo ve ruồi muỗi đâu đây nè, đập chết nó dùm tôi đi.

Miệng nói Huy nhưng mắt thì hướng về phía nhỏ, làm nhỏ tức ói máu mà chả làm gì được. Giậm chân, nhỏ liếc xéo nó.

- Đợi kết quả đi rồi mày biết tay tao.

- Coi chừng liếc quá lòi tròng đấy..

Nãy giờ hần ngồi bên cạnh nhịn cười, lúc mà cả hai cùng đi, là hần bò lăn ra đất mà cười. Bỗng nó nhăn mặt lại khó chịu, nói đi vệ sinh, rồi nó cầm giỏ sách chạy đi. Đến phòng, nó ôm ngực ho sặc sụa.

Sao tự nhiên lại ho vậy chứ? Lấy nhanh, uống thuốc nó ngồi trong đó chờ cơn đau qua đi. Sao như vậy ta? Chẳng lẽ, bệnh lại tái phát, lắc đầu nó cố phũ nhận điều đó. Đứng mãi trong WC, đến khi tiếng MC công bố kết quả thì nó bước ra vờ như không có gì. Thấy nó từ xa, Huy chạy lại cầm vai nó, hần lo lắng.

- Sao vậy, đi toilet mà lâu thế, có sao không?

- Không sao cả, MC kêu kì ta lên đi .

Hần giật thót mình, cũng theo nó lên sân khấu. Hai nhỏ kia đang đứng vênh mặt, kiêu căng.

- Và bây giờ là kết quả của cuộc thi này. Giải khuyến khích thuộc về cặp đôi Thái-Trâm lớp 12C6 và cặp đôi Thanh- Hải lớp 10A9. Giải ba là của lớp 11B4 cặp đôi Thành- Vy. Giải nhì thuộc về lớp 10A2 cặp đôi Quân- Nhi. Giải nhất là của cặp đôi.....nữ duy nhất Thơ- Linh.

Nói đến đây, nó nhìn hai đứa kia mà đấm cho vỡ cái bản mặt kênh kiệu kia. Hai nhỏ đắc chí, nhưng khuôn mặt bỗng biến đổi theo lời nói của MC.

- Năm nay, có một sự thay đổi nhỏ là giải đặc biệt và nó thuộc về cặp đôi xuất sắc nhất đêm nay.....Đó là Cặp đôi Huy- Ly..... xin mời các cặp đôi lên nhận giải.

Khuôn mặt hai nhỏ bây giờ đen hơn dít nôi. Nhưng chưa kịp nhận thưởng thì có một người đàn ông mặc áo vét khá sang trọng, nói gì với MC mà mặc ông ta khá hài lòng.

- Có một sự thay đổi nhỏ là cặp Huy-Ly và Thơ- Linh sẽ đấu với nhau một lần nữa nhưng lần này là đơn ca. 15phút sau sẽ bắt đầu.

Ngạc nhiên không nên lời, cả 4 đều đứng hình, nghe tiếng huýt của Long, Hần đành kéo bó vào chuẩn bị, mặc cho hai ả kia đứng như trời trồng.

Sửa soạn, 15 phút sau, hần là người mở màn trước với bài hát Eye- Nose- Lip. Giọng hát của hần làm nó bên trong cánh gà mà tim đập theo điệu nhạc của hần. Nó cảm nhận được bài hát này dành ỉnh vậy đó.

Mianhae mianhae hajima

Naega chorahaejijanha

Ppalgan yeppeun ibsullo

Eoseo nareul jugigo ga

Naneun gwaenchanha

Majimageuro nareul barabwajwo

Amureohji anheun deus useojwo

Nega bogo sipeul ttiae

Gieoghal su issge
Nauui meorissoge ne eolgul geuril su issge
Neol bonael su eobsneun nauui yogsimi
Jibchagi doeeo neol gadwotgo
Hogsi ireon na ttaeme himdeureossni
Amu daedab eobsneun neo
Babocheoreom wae
Neoreul jiuji moshae
Neon tteonabeolyeossneunde
Neoui nun ko ib
Nal manjideon ne songil
Jageun sontobkkaji da
Yeojeonhi neol neukkil su itjiman
Kkeojin bulkkochcheoreom
Tadeureogabeorin
Uri sarang modu da
Neomu apeujiman ijen neol chueogira bureulge
Saranghae saranghaetjiman
Naega bujoghaesseotna bwa
Hogsi uyeonirado
Hansunganmanirado neol
Bol su isseulkka
Haruharuga buranhaejeyo
Ne modeun ge galsurog huimihaejeyo
Sajin soge neoneun wae
Haemalgge usneunde
Uriege dagaoneun ibyeoreul moreun chae
Neol bonael su eobsneun nauui yogsimi
Jibchagi doeeo neol gadwotgo
Hogsi ireon na ttaeme himdeureossni
Amu daedab eobsneun neo
Babocheoreom wae
Neoreul jiuji moshae
Neon tteonabeolyeossneunde
Neoui nun ko ib
Nal manjideon ne songil

Jageun sontobkkaji da
 Yeojeonhi neol neukkil su itjiman
 Kkeojin bulkkochcheoreom
 Tadeureogabeorin
 Uri sarang modu da
 Neomu apeujiman ijen neol chueogira bureulge
 Namaneul barabodeon neoui kkaman nun
 Hyanggiroun sumeul dameun neoui ko
 Saranghae saranghae naege sogsagideon geu ibsureul nan..
 Neoui nun ko ib
 Nal manjideon ne songil
 Jageun sontobkkaji da
 Yeojeonhi neol neukkil su itjiman
 Kkeojin bulkkochcheoreom
 Tadeureogabeorin
 Uri sarang modu da
 Neomu apeujiman ijen neol chueogira bureulge

Kết thúc bài hát, mọi người vỗ tay hò hét um sùm.

- Hú.hú.....hay quá Huy ơi....

- Huýt....huýt.....

Và hàng vạn lời khen cho hấn, nó nhìn qua tấm màn thấy người đàn ông ban nãy rất vui vẻ khi nghe được bài hát này, khẽ liếc qua thấy hấn mồ hôi nhễ nhại mà thấy thương. Miệng nhồm cười khi thấy hấn đang bước xuống nhường sân khấu cho Linh. Hấn ôm chầm lấy nó trong sự bất ngờ của mọi người.

- Bài hát này dành cho cậu đó, mình suy nghĩ kĩ rồi, mình sẽ bắt đầu theo đuổi cậu Ly à.

Hôn chụt vào má nó, hấn buông tay ra và đi để cho nó mặt đỏ ửng lên, trong hạnh phúc...

Chap này dài quá.....toàn do lời bài hát làm cho dài....ai không thích thì ỉnh xin lỗi nha.....

16. Chương 16

Nhỏ Linh lên hát bài ” gửi - Đông Nhi” Tiếng hát của nhỏ, nó phải công nhận là hay, cái chất giọng trầm ấm mà không cao, nhưng lại thuộc vào con người kiêu căng kia. Mãi suy nghĩ mà nó không biết là tới lượt của mình, hít một hơi sâu, nó bước lên sân khấu. Từ trên này, nó nhìn xung quanh, thấy bọn lớp nó nhao nhao la hét ủng hộ nó, thấy hấn dựa vào góc ca y nhìn nó nhồm miệng cười. Bình tâm lại một xíu, nó bắt đầu vào bài hát” Evening sky-Ailee” bài rượt yêu thích nhất của nó.

eotteon naredeun jeonyeokhaneureun mot ollyeoboneun seupgwani isseo

on sesangi nal tteonaneundeutan isanghan geu gibuni sirheo

meolli tteoreojineun jeo haeneun naeil dasi ol tende

nareul bichwojwotdeon haessareun anil geot gata
 niga gado sarangeun dasi ogo
 soranseureon ibyeoreul gyeokkeobwado
 ireoke neoneun neoneun neoneun jakku mame geollyeo
 gakkeumssigeun johaseo utgin hago
 deo gakkeumssigeun haengbogui maseul bwado
 ajikdo neoneun neoneun neoneun Deep in me
 nugungaege mameul jul ttaemyeon baneul namgineun seupgwani isseo
 da jwobeorimyeon tteonal geot gateun isanghan geu yegami sirheo
 banjjeum akkyeodun i mam nugu jul su jocha eomneunde
 banjjeum gojang nabeorin nareul deulkigin sirheo
 niga gado sarangeun dasi ogo
 soranseureon ibyeoreul gyeokkeobwado
 ireoke neoneun neoneun neoneun jakku mame geollyeo
 gakkeumssigeun johaseo utgin hago
 deo gakkeumssigeun haengbogui maseul bwado
 ajikdo neoneun neoneun neoneun Deep in me
 neoui mameun eodijjeumilkka
 nareul maemdon jeogeun isseulkka
 nacheoreomaju gakkeum
 siganiraneun ge
 da jiujeun mot hana bwa
 ajikdo ne ireumeun pyeonhi malhajil motae
 niga anin nugunga nareul ango
 naega anin nugunga neoreul ango
 ireoke orae orae orae nanaldeuri gado

Một cuộc tình đẹp, giọng hát nó trong trẻo làm sao, làm bao nhiêu trái tim thổn thức. Im lặng, lắng nghe giai điệu mà nó đã dồn bao nhiêu tình cảm, cảm xúc của mình vào. Lắng nghe bài hát nó trình bày, người đàn ông kia gật gù mỉm cười hài lòng. Kết thúc bài hát, mọi người tiếc nuối giọng hát nó, cúi chào mà không một ai vỗ tay cả. Bởi vì họ đang mừng tượng lại cảnh ban nãy, một lúc sau khi Thơ bước lên thì mới bắt đầu vỗ tay. Thấy mọi người vỗ tay, nhỏ tưởng là ủng hộ mình nên vênh mặt cười không ngớt luôn, ai dè....

- Hú hú.....Ly hát hay quá.

- á Ly ơi hát tiếp đi.....

.....

Vô vàn lời khen về nó làm con Thơ quê hết đường nói. Tuy vậy, nhỏ cũng phải thực hiện xong bài hát mình chứ, không để thua thiệt, nhỏ đã hát bài Let it go đó. Nhưng mà bởi vì tức giận, nhỏ đã hát sai nhịp nhưng càng sửa càng rối. Mà như vậy thì đám học sinh phía dưới xua đuổi, trách móc làm nhỏ tự ái ôm mặt chạy đi.. Nó lo lắng và chạy theo nhỏ, nhanh lên, nó nắm tay của nhỏ kéo lại.

-đừng buồn nữa chỉ là một cuộc thi thôi mà.

- Ha ha ha.....mày đã thắng tao nên bây giờ vênh mặt dạy đời tao hả?

- Tôi không có ý đó.

- Mày nhỏ nhẹ quá ha? Cái con hay phá trường phá lớp đang đứng trước mặt tao ư? Giả tạo thật.

Chát.....nó vung tay tát mạnh vào mặt của nhỏ và quay đầu nói.

- Tao có lòng tốt chạy đi an ủi mày nhưng mà mày lại không muốn điều đó. Tốt thôi. Mà còn chuyện trước đây tao quậy với bây giờ là ngoan ngoãn là nhờ ai. Là nhờ cái đứa không biết quản lý như mày, vô dụng, thì nó lọt vào tay tao. Tao phải có nghĩa vụ làm gương và bây giờ mày nên nhớ mày đang dưới tay tao.

Tuông một tràn, nó quay mặt bỏ đi, mặc cho con Thơ đang ngây người. Quay lại sân khấu thì Long cho nó biết là nó và Huy đã lọt vào tầm ngắm của một công ty đào tạo những tài năng trẻ tên STAR. Vào phòng, thấy hân và người đàn ông kia đang bàn chuyện, thấy nó ông ta đứng dậy đưa tay ra bắt.

- Chào, tôi là Vĩ đến từ công ty Star, muốn mời hai bạn đến với công ty của chúng tôi.

- Um.....các chú hãy cho chúng tôi thời gian kết thúc hết 11 rồi chúng tôi sẽ đến công ty.

- Vậy thì được....thôi chào hai em, anh đi.

Ông ta vừa rời thì chúng tôi cũng về. Đến nhà tôi ngã lăn ra suy nghĩ chuyện nhỏ Thơ mà ngủ lúc nào không hay. Còn hân thì vừa về đã bật máy tính bấm còi ghi ghi cái gì đấy đến gần sáng mới ngủ.

Hôm sau, nó cảm thấy ngứa ngáy mình mẩy(hôm qua không tắm) nên tỉnh giấc nhảy vô phòng tắm. Gần tiếng đồng hồ, nó bước ra đầu tóc ước nhẹ, quần áo không sộc sịch lắm. Ngồi trong phòng không biết làm gì bó đành lên face. Vừa mở lên, 129 thông báo của Huyhotboy.” Huyhotboy đã đăng bài viết trên dòng thời gian của bạn”. Nhìn cả trăm thông báo toàn câu đó, nó tức giận bấm vào xem.

” I looked at your fare... my heart jumped all over the place.

I'd give up my life if I could mand one smille of your eyes, one touch of your hand.

You may only be one person to the world but you may be the world to one person.

If water were kisses, I'd send you the sea

If leaves were hugs, I'd send you a tree

If nite was love ,I'd send you the stars

But I can't send u my heart cause that where you are .

I guarantee it won't be easy. I guarantee that at one point or another, one of us is gong to want to leave. But I also guarantee that if I don't ask you to be mine, I am going to regret it for the rest of my life, because I know in my heart, you are the only one for me.

Nói cho anh biết em được cấu thành từ những chất gì? Bởi vì anh đã trộn 100kg đường với 80kg socola và 60kg mật ong, thế mà chẳng thể nào tạo ra thứ gì ngọt ngào như em.

1 trái tim, 2 con mắt, 5 giác quan cùng 5,5 triệu hồng cầu, 60 tỉ DNA trong anh đang nói với em: “Anh Nhớ Em”.

3-2=1 trái tim cầu nguyện cho em; 1+1=2 con mắt tìm em; 2+3=5 giác quan nhớ em; 5+2=7 ngày trong tuần mơ về em; 7+5=12 tháng cầu phúc cho em.

Trong phép tính của tình yêu, 1+1= tất cả, còn 2-1=0.

Có 12 tháng một năm, 30 ngày một tháng, 7 ngày một tuần, 24 giờ một ngày, 60 phút một giờ. Nhưng chỉ có 1 là em thôi trong đời anh.

Nếu mỗi lần nghĩ đến em anh được 1000đ thôi, thì dù có chia tay nhau, anh cũng sẽ là tỉ phú.

Mọi người dạy cho anh biết rằng 1 giờ có 60 phút, một phút có 60 giây, nhưng không ai dạy anh rằng một giây thiếu em là một giây bất tận, một phút vắng em là một phút vĩnh hằng.

Nếu em sống đến 100 tuổi, anh muốn sống 100 tuổi cộng 1 ngày, vì anh không phải sống một ngày nào thiếu em.

* Có một người

- Nhiều khi thấy đáng ghét kinh khủng

.....nhưng xa nhau một tí là bản thân lại cảm thấy khủng khiếp điên điên

* Có một người

- Luôn chọc làm mình tức nhiều khi đến phát dở

.....rất giận nhưng lại rất mau lành...

* Có một người

- Lúc nào cũng muốn đánh ột trận cho bỏ tức

.....nhưng lại không lỡ ra tay x-(x-(

* Có một người vừa GHÉT lại vừa YÊU”

.....còn vô vàn câusến súa mà hần đã đăng cho nó. Bây giờ nó đang rất shock. Tất cả những statua hần đăng đều dành rất nhiều like và cmt, đa số là nói nó nên đồng ý.

17. Chương 17

Vào nhanh tường face của hần, nó đăng một stt.

” Cậu đang làm cái quái gì thế? Học dốt tiếng anh mà đăng toàn tiếng anh....cậu làm vậy sao không nghĩ mình sẽ không đồng ý, lúc đó cậu còn mặt mũi nào nữa hả, cậu thật là....”

Vừa mới đăng lên, thì đã có thông báo Huy hotboy đã thích bài viết của bạn.

Choáng.thật sự nó đang rất choáng đấy....sao mà nhanh thế chứ. Hần đang onl sao. Tim nó đang đập, đập rất nhanh, hồi hộp quá.

Ting....

Hộp thư có tin nhắn” Huy hotboy”.

” Làm bạn gái mình nha”

“Không biết”

” Vậy làm sao mới biết”

” Thử đi”

Không thấy hần trả lời, nhưng thông báo đã xem. Nó ngồi suy nghĩ, nhưng giật mình khi nghe tiếng gõ cửa. Tim lại nhảy liên hồi, nhanh chân chạy lại nắm chốt, không cho người bên ngoài mở cửa. Bên ngoài, Thanh đang tức xì khói đầu, lầy hơi.

- Con Ly.....mày mở cửa ra cho tao.

Hụt hẫng, nó cứ tưởng là hần chứ, thả nắm cửa cho nhỏ tự vô, chạy lại máy tính thì thấy tin nhắn của hần:

” thái độ bạn này là sao”

“?????”

” chốt cửa không cho ai vô cả, thích tui rồi ham”

” -_-||”

“Icon đây là sao, đồng ý rồi ham, chờ xiu tôi lên liền đây”

“What”

Hắn chuẩn bị làm gì thế chứ, Thanh này giờ nó đọc hết tin nhắn của tôi rồi, bây giờ mặt nó sao nham hiểm thế kia chứ. Nhìn về phía Thanh, môi nhỏ mấp máy định nói thì tiếng gõ cửa vang lên. Cả hai giật mình, nó chạy nhanh lại nhưng vẫn không kịp, cửa đã mở. Hắn đang đứng nở nụ cười chết người.

- Mình yêu nhau đi.

- Bích Phương.....

-Mình yêu nhau đi....

- Bích Phương.....

- Mình đang nghiêm túc đấy Ly.....

- Ủ....thôi vô nghe bài hát đó đi....hì hì...

Nó cố đánh trống lảng không trả lời, hắn theo nó vào phòng mặc ột kẻ thứ ba đang ngơ ngác và tức giận. ” con Ly này ngu quá, Huy nói vậy đồng ý đi, vòng vòng vèo vèo, tức chết được.” Ghét, nhỏ rút điện thoại ra, vờ bấm bấm nhấn tin nhưng thật ra đang canh me để chụp hình. Hắn khi đi vào nhìn một lượt và dừng lại ở chiếc đàn ghita, nhovn miệng cười,

- Nghe nhạc ham....không cần mở máy...tôi sẽ hát cho nghe...nhưng hát xong phải có câu trả lời đó nha.

Không để nó hó hê điều gì, hắn chạy lại nắm tay nó, Thanh chớp cơ hội làm một tấm. Hắn cho nó ngồi xuống, lấy cây đàn ghita ra, và bắt đầu hát, cũng là lúc nhỏ bắt đầu quay video.

Hình như anh có điều muốn nói

Cứ ngập ngừng rồi thôi

Và có lẽ anh không biết rằng em cũng đang chờ đợi

Ở cạnh bên anh bình yên lắm

Anh hiền lành ấm áp

Cứ tiếp tục ngại ngần thì ai sẽ là người đầu tiên nói ra

Chorus1

Hay là mình cứ bắt chấp hết yêu nhau đi

Hay để chắc chắn anh cứ lắng nghe tim muốn gì rồi nói cho em nghe

một câu thôi

1, 2 ,3, 5 anh có đánh rơi nhịp nào không?

Nếu câu trả lời là có anh hãy đến ôm em ngay đi

Em đã chờ đợi từ anh giây phút ấy cũng lâu lắm rồi

Và dẫu ai sau có ra sao

Thì em vẫn sẽ không hối tiếc vì ngày hôm nay đã nói yêu

Chorus2

Cho dù ta đã mất rất rất lâu để yêu nhau

Nhưng chẳng còn gì ý nghĩa nếu như chúng ta không hiểu nhau,

Và muốn quan tâm nhau, phải không anh?

Và em xin hứa sẽ mãi mãi yêu một mình anh

Cho dù ngày sau đâu có nắng hay mưa trên đầu

Em chẳng ngại điều gì đâu chỉ cần chúng ta che chở nhau

Có anh bên em là em yên lòng

Kể từ hôm nay em sẽ chính thức được gọi anh: Anh yêu.

Kết thúc bài hát, hấn đi lại chỗ nó, cầm lấy tay nó đưa lên ngực mình.

- Đã mất đi một nhịp vì cậu rồi đấy Ly.....đồng ý nha.....

Nó ngập ngừng, nhưng bị Thanh đập vai, tỉnh hẳn, nó gật đầu mỉm cười. Nhận được sự đồng ý, hấn mừng rỡ ôm chầm lấy nó.

Mọi hình ảnh đã được ghi lại trong máy của Thanh, nhỏ nhanh chóng vào phòng Long để khoe chiến tích, không gõ cửa, nhỏ chạy vào luôn. Đập vào mắt, là hình ảnh Long đang ở trần, ôm gối ôm ngủ ngon lành, đỏ mặt, nhỏ đi lại kêu cậu dậy. Vừa mở mắt, cậu thấy nhỏ, bất ngờ cậu ngượng ngùng chạy vào phòng để thay đồ. Khi đi ra thì không thấy nhỏ đâu, chỉ còn cái điện thoại. Bật lên, cậu mỉm cười và hiểu ý của Thanh, cậu bật máy tính vào face và đăng lên tường của nó và hấn.

Với stt

”Một cặp đôi đã được ra lò qua lời tỏ tình khá sến súa của bạn Huy.....

P/s: hãy luôn chúc phúc cho hai bạn ấy nha.”

Vừa đăng lên, cậu choáng cả mặt khi mà nhanh chóng nhận được rất nhiều lượt like và cmt. Huy và nó đang nói cười vui vẻ thì thấy thông báo trên face, nó vô và mặt cả hai kéo xệ dài khi thấy stt đó và lượt like cứ nhảy vòn vọt, và nhận được rất nhiều lời chúc. Tuy đã biết, ai làm ra chuyện này rồi, cả nó và hấn đều không muốn xử như lần trước nữa, cả hai muốn rửa tay gác kiếm. Huy nhìn vào nó và ôm eo.

- Chúng ta còn 6 tháng nữa để bước vào ngành giải trí. Cậu có muốn tìm lại quá khứ không?

Trầm ngâm suy nghĩ, nó gật đầu đồng ý.

- Vậy mai mình sẽ xin cô nghỉ khoảng một tháng và trở về ngôi nhà trước kia nha.

- Ừ.....

Hôm đó, là một ngày hạnh phúc của một cặp đôi trẻ...

Ngày ngày hôm sau, cả 4 đưa lên xe và đi đến ngôi nhà xưa của nó. Ngồi trên xe mà nó hồi hộp, nó cứ ngồi suy nghĩ, hẳn tượng ra cảnh mình lấy lại được trí nhớ, cảnh gặp lại ba mẹ. Và rồi, nó đã ngủ gục trên vai hấn hồi nào không hay? Còn Thanh và Long khi bước lên xe, cả hai nói ríu rít chỉ trỏ, rồi tự sướng đăng lên face nữa chứ. Con đường đến ngôi nhà khá xa, hai bên đường toàn là cánh đồng xanh rì, họ cảm nhận mình đã thoát khỏi bầu không khí ngột ngạt của thành phố. Và đang hòa vào thiên nhiên, bầu không khí trong lành và yên ắng làm hai bạn trẻ rất háo hức. Nhìn hai người bạn của mình vui đùa, mà hấn phải ganh tị. Đâu như nó, hôm qua đồng ý làm người yêu hấn rồi, vậy mà hôm nay lên xe không hó hé một lời với hấn, chỉ biết ngủ. Chán nản hấn lấy tai nghe, bật nhạc lên đã thỏa tâm trạng.

Cố gắng lắm mới xong được chap này....đạo này cảm hứng bay đâu rồi...chap này không có gì hay cả....mà hình như fic này chap nào cũng có nhạc thì phải....m.n thông cảm cho Nin nha.....mỗi chap tối đã chỉ một bài thôi và cố gắng ghi dài hơn các chap trước.....* cúi đầu* cảm ơn mọi người...

18. Chương 18

Chán nản hần lấy tai nghe, bật nhạc lên đã thỏa tâm trạng. Từng điệu nhạc vang lên, dần dần dòng máu âm nhạc trỗi dậy và hần hát theo. Bài hát mở đầu chính là “Không cần thêm một ai nữa”.

Chỉ cần một tình yêu đơn giản: yêu là không lừa dối

Cần một người yêu hết tất cả những gì thuộc về tôi thôi

Và em đến - tôi đã tin em là định mệnh đó

Giờ đây rất nhớ...những khi ta bên nhau vui đùa thật ấm áp

Chúng ta không thể xa nhau và giận nhau lâu

Có lẽ sinh ra (là) dành cho nhau

(Có những lúc chỉ muốn chạy đến bên em ôm em hôn em mà bỏ qua bao dối lừa

Mà làm gì cũng thể thôi tình cũng đã trôi một khi quá giới hạn chỉ còn là những cơn ác mộng)

Why it's me

Làm sao đây? trước mắt tôi là...

Tell me plz..

Khi tất cả những yêu thương sau lưng chỉ là dối trá

I can't suffer unpredictable things you did to me

(Oh oh)

Làm sao tin em đang bước cùng với oh oh?

Bàn tay ấm em đang xiết chặt với oh oh?

Làm tôi quá bối rối phải quay mặt đi

Vì người đó là

Oh oh

Làm sao vui khi em vẫn cười với tôi

Làm sao tin khi em nói rằng nhớ tôi

Làm sao quên em đã say đắm quyến chặt môi ... BẠN TÔI !??

Chỉ cần một lời nói, chỉ cần một tình yêu

Đôi mắt anh đã mỏi vì những giai điệu anh từng phiêu

Tìm về nơi yên ấm, tìm về những dấu chân

Bờ vai em là điểm tựa những khi anh mất thăng bằng

Nhưng đôi chân em bước cùng ai đó nào phải là anh đâu

Em quay lưng khi em đã có một người cạnh em lâu

Câu chuyện coi như chấm dứt

Mang theo bên mình bao nhiêu ấm ức

Giờ là giông tố những ngày mưa

Nhưng mà thôi được anh không cần thêm một ai nữa

Sài Gòn đêm mưa,

Muốn nhắn cho em vài dòng

”Này em ngoan ơi em đã ngủ chưa?

Anh nghĩ khoảng cách quá xa và anh không muốn lại gần thêm nữa...”

Đôi khi muốn nói... hết trong cuộc gọi... ah ... rằng

“Anh còn yêu em nhiều biết mấy ”

Khi hát đến khúc này, Thanh và Long đang im lặng lắng nghe hấn hát, sao mà bài hát tâm trạng, hấn cúi xuống nhìn người con gái đang nằm trên vai mình mà mỉm cười, vuốt nhẹ tóc. Hấn cúi xuống hôn nhẹ lên mái tóc kia.

- Anh sẽ mãi yêu em, Ly à. Dù cho sau này em lừa dối anh nhưng anh vẫn yêu em. Nhưng anh tin em, anh yêu em.

Hành động của hấn đã làm cho nhỏ và Long ngượng chín cả mặt. Còn nó thì dựa vào vai, tay thì vòng qua eo hấn, mỉm cười. Đưa tay lên cao, nó lấy một tai nghe ra cắm vào tai mình:

- Nãy giờ em chưa ngủ đâu? Lợi dụng ghê á. Anh hát rồi nghe em hát không. Này, hai người đừng ngồi phía dưới lên đây ngồi chơi luôn đi.

Khi hai người kia vừa lên thì nó cũng bắt đầu hát... từng nốt nhạc vang lên làm cả ba xao xuyến, bài hát đó” Một bờ vai- Nipe”Vừa dừng hát thì nó nhòm người lên nhìn hấn.

- Anh cho em mãi bên anh nha.

- ừm....

Hai bạn trẻ kia nhìn nhau mỉm cười, cậu ôm lấy nhỏ.

- Ly chủ động đi với Huy. Anh không cần em chủ động hãy để anh mãi bên bảo vệ em.

Và rồi trên xe, có hai cặp sến súa nói chuyện với nhau làm bác tài xế đang FA phải GATO.

” tụi trẻ bây giờ thật là nhanh, đâu như già cả như mình mà chẳng có mảnh tình vắt vai, đau lòng quá”.

Họ chơi đùa một lúc thì tới nơi, vừa bước xuống xe nó, Thanh, Long phải trở lên ngạc nhiên vì khung cảnh ở đây. Xung quanh là cây cối nhưng giữ lại một chút gì đó hoang tàn. Cảnh vật ở đây rất đẹp, không khí khá trong lành. Xách xong hành lí xuống, hấn nhìn ba đứa trẻ đang chạy lanh quanh ngắm ngía như là trẻ em tìm được điều lạ. Cả ba người con nít đến mức, hấn và bác tài phải phì cười:

- Này vào nhà thôi, định nhện đói à. Bác ở lại dùng bữa với tụi cháu luôn nha.

Hấn kêu ba đứa trẻ kia lại, quay sang bác tài ngỏ ý mời cơm trưa. Bác tài hơi do dự nhưng phải gật đầu vì hiện tại là 12 giờ trưa, bác tài để quá giờ trưa sẽ bị tụt huyết áp vì đói. Trong lúc chờ ba người kia đi lại, bác tài hỏi nhỏ hấn:

- Cháu thích con bé kia thật hả?

Hơi bất ngờ vì câu hỏi của bác nhưng hấn vẫn vui vẻ trả lời:

- Vâng ạ. Cháu dẫn cậu ấy về đây để kiểm lại kí ức của tụi cháu ngày xưa.

Bác tài gật gù vì câu trả lời của hấn, bác vỗ vai hấn:

- Trân trọng cô bé nha....cô bé là một cô bé tốt khó kiếm trong thời buổi bây giờ á.

- Vâng ạ....mất ai chứ cháu không thể mất cô ấy được. Thôi bác cháu ta vào nhà đi.

Dọn đồ vào nhà, hấn nói bác tài ngồi phòng khách nghỉ để hấn vào nấu. Nào là làm cá, nhặt rau, thái thịt hấn làm rất thành thục dường như việc bếp núc đối với hấn là chuyện rất bình thường.

- Aaa mùi gì mà thơm thế? Cá chiên xả ớt.....

Chưa bước vào đến cửa, nó đã hét toán lên vì món cá của hấn. Con gái như nó, không biết nấu ăn gì cả, rán cá thì cháy đen thui, luộc rau thì cạn khô cả nước, nấu cơm thì khô lên khô xuống. Đã vậy nó còn ham ăn đến man rợ, không gì cản nổi nó khi thấy đồ ăn, bây giờ cũng vậy, nó nhào vô bàn mà không mời ai cả. Vừa mới cầm đĩa lên, nó đã bị hấn đánh một phát vào tay:

- Rửa tay và ra kêu mọi người vào ăn. Không ăn vụn như vậy.

Mặt buồn thui thui vào rửa tay và ra kêu mọi người. Lết thân xác và cái bản mặt buồn thiu đi ra,

- Mọi người vào ăn cơm.

Long, Thanh, Bác tài đang ngồi nói chuyện thì nghe giọng nói của nó giật bắn cả mình. Vừa mời xong, nó quay lưng đi vào, để đằng sau có ba con người mặt ngơ ngác chẳng hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Đi đến bếp, hấn hỏi nó:

- Mời mọi người hết chưa vậy?

- Rồi.

- Mọi người nói sao.

- Không nói.

- Em sao thế? Giận anh hả?

- Giận cái quái gì chứ? MỌI NGƯỜI VÀO NHANH ĐI...HẾT ĐỒ ĂN ĐÓ.

Nó hét với tông suất rất lớn làm hấn ngồi bên cạnh phải bịt kín tai mà vẫn nhắm mắt.

Bữa trưa diễn ra trong im lặng không ai dám hó hé chuyện gì cả vì sợ nó tức giận. Mọi thứ cứ diễn ra cho đến khi hấn lên tiếng:

- Mọi người, tối nay ở đây diễn ra hội chợ thực phẩm, ai muốn đi không?

- Tao/Tôi/Bác đi.

Còn một người không trả lời đó là nó, vẫn cặm cúi với chén, mà không thèm để ý mọi người xung quanh. Đang chờ đợi câu nói của nó thì đột ngột nó buông đĩa xuống, đứng dậy:

- Tôi ăn xong rồi. Tôi hơi mệt nên mọi người đi chơi đi, đừng kêu tôi nha.

Tất cả đều bất ngờ trước hành động của nó, hôm nay nó đã từ chối ăn trong khi nó là người ham ăn. Thấy lạ hấn bèn theo nó lên phòng, mở hé cửa, hấn muốn rút hàm ra luôn. Nó ôm cái con gấu có ghi tên hấn, tay thì chọt mạnh vào hai con mắt, miệng lầm bầm chữ:

- Huy chết bầm, chết thối, chết rửa, chết trôi sông...dám không cho ta ăn, đã vậy còn đánh tay ta...không thèm rủ ta đi ăn luôn. Ta ghét ,ta ghét, ta giận ngươi luôn.

Đến lúc này, hấn mới đẩy cửa bước vào, miệng cười toe

- Giận anh lắm hả?

Giật mình, nó đánh rơi con gấu, thấy vậy hấn cầm lên xem. Mặt dần tái đi, con gấu bây giờ con mắt thì bị rút hột, còn con kia thì lòi ra cả bông gòn. Hấn giơ con gấu lên, nhìn nó:

- Giận anh đến mức này sao?

- Ủa...

19. Chương 19

Hắn bắt đầu lạnh cả người chỉ vì một từ “ừ” của nó. Hắn đứng phắt dậy, quay lưng về phía nó và cởi áo ra. Từng hành động của hắn cứ diễn ra làm nó mặt đỏ lên vì ngượng:

- Yaaaa...anh làm gì thế hả? Mặc áo vào đi...

Câu nói của nó phát ra âm lượng đủ để cả ngôi nhà nghe thấy, phía dưới nhà, mấy người kia nhìn nhau cười tủm tỉm mà đâu biết chuyện gì đang xảy ra cơ chứ. Còn hắn khi nghe xong câu nói đó mỉm cười nhưng không quay mặt lại phía nó.

- Em đang nghĩ gì thế, anh chỉ cởi áo sơ mi còn áo thun bên trong mà. Anh cởi để em đánh bớt giận thôi mà.

Bây giờ, mặt nó đỏ lên tiếp không phải vì ngượng nữa mà là tức giận. Quay lại nhìn nó, hắn biết mình đùa hơi quá nên nhảy đến ôm nó lần hai.

- Thôi mà đừng giận nữa, anh xin lỗi, tối nay mình cùng đi chơi nha. Có nhiều đồ ăn lắm, kem nè, gà nè, súp sích nè,....

Con mặt của nó đang sắp lòi ra, miệng của nó cứ chép chép theo từng từ, chữ hắn nói ra.

- Được được, đi ngay.

Nó vừa phóng xuống giường thì bị hắn kéo ngược lại, theo quán tính nó nhào vào lòng hắn, thân hình nhỏ bé của nó đang nằm gọn trong vòng tay của hắn. Bây giờ, nó nghe rõ từng tiếng tim đập, hơi thở nhẹ nhàng phả vào sau gáy, hắn ghé sát tai nó:

- Vẫn còn sớm, em nghỉ đi. Ngủ ngon.

Nói xong, hắn buông tay cúi xuống hôn lên trán nó rồi bước ra. Vòng tay ấm áp không còn, nó cảm thấy hụt hẫng nhưng cảm giác làn môi của hắn đặt lên trán nó nhẹ nhàng vẫn còn vương vấn. Nó mỉm cười hạnh phúc, nhanh chìm vào giấc ngủ.

Hắn bước ra khỏi phòng nó, vừa đi vừa huýt sáo rất vui vẻ. Hắn vừa đặt chân cuối cùng xuống phòng khách thì bị Thanh, Long kéo lại.

- Lúc này hai mày làm gì ở trong phòng?

- Đã không mày?

Long huýt tay hắn nhưng chưa trả lời thì bị Thanh cốc đầu.

- Tất nhiên rồi, ông không thấy Huy vui vẻ đi xuống hả?

Long gật gù cười cười, hắn thì không hiểu hai đứa bạn của mình đang nói chuyện gì cả. Đành lên tiếng hỏi:

- Hai người đang nói chuyện gì thế?

Đang nhìn nhau cười thì câu nói của hắn làm họ tất ngúm, cùng nhau quay sang hắn.

- Không phải mày với Ly ấy ấy hả?

Vừa nói Long vừa đưa hai ngón tay chọt chọt vào nhau. Hiểu ý, hắn đỏ mặt, đánh vào đầu Long.

- Khùng hả? Suy nghĩ đen tối vừa thôi. Hai tao không làm gì hết cả.

- Ủa chứ sao Ly hét lên kêu ông mặc áo vào.

Thanh ngu ngơ hỏi mà chẳng để ý đến sắc thái thay đổi của hắn.

- Dạ thưa cô, tôi cởi áo ngoài thôi để cô ấy dễ đánh. Mà sao hai người giống đang hỏi cung thế hở?

- Ấy đây không phải hỏi cung mà là quan tâm nên mới hỏi thôi mà.

Thanh cười giã gạo rồi đứng dậy kéo Long đi ra ngoài.

Chỉ còn một mình , hần chợt nghĩ đến ngọn đồi năm xưa nó được chôn. Nghĩ là làm, hần ghi một tờ giấy nhấc là hần đi ra ngoài để nó khỏi lo. Đặt tờ giấy trên bàn, hần xỏ dép và đi lên đồi. Cảnh vật ngày đó và bây giờ không có khác gì cả, xung quanh hai bên đường toàn cây cối rậm rạp, hần đi thẳng, đi thẳng rồi dừng lại trước một ngôi mộ. Ngồi xuống bên cạnh, hần lấy tay làm sạch bia mộ, rồi nhổ mấy cây cỏ nhỏ trên nấm mồ đó. Hần mỉm cười:

- Em trở lại với anh rồi, tuy đây chỉ là cái mộ giả nhưng anh vẫn làm sạch.

Hần cứ ngồi bên mộ nhỏ cỏ và nói chuyện như lúc nhỏ cho đến khi chiều tối. Men theo con đường hần đi về thì thấy nó đang ngồi ngoài cửa, thấy hần từ xa nó chạy lại ôm chầm, dụi mặt vào ngực Huy. Hành động của nó tuy lạ nhưng làm hần rất vui, vuốt tóc nó, hần hỏi nhỏ:

- Em sao vậy?

Dụi dụi vào ngực hần, nó nói:

- Ban nãy ngủ, em nằm mơ thấy anh bị xe đụng, 1 vũng máu....rồi em thấy anh nhưng không ôm được.....Và em tỉnh dậy tìm anh nhưng chỉ thấy tờ giấy, em lo lắm.....huhuhu....

Nó òa khóc làm hần nhói lòng vì lo lắng cho hần mà nó khóc nhưng một phần nào đó hần rất vui vì nó rất quan tâm, lo lắng và yêu hần.

- Thôi nín đi, anh về rồi mà.

Thấy nó vẫn còn thút thít, hần lấy tay ngược mặt nó, lau hết nước mắt, mỉm cười:

- Nào, khóc sẽ xấu mắt, mắt sưng lên sao lát đi được chứ hả? Thôi vào tắm rửa, thay đồ rồi đi.

Đẩy nó vào trong nhà, hần đi ra shop gần nhà mua một cái váy cho nó và không ngờ tại đó là shop tình nhân bán đồ cặp. Đứng lựa mãi, hần cũng đã ưng ý với cặp áo trắng. Pull rộng dành cho nam và nữ thì váy đơn giản với nơ ở vòng eo và xếp li ở phía dưới. Đi nhanh về nhà, hần thấy Thanh đã mặc một chiếc váy màu xanh rất giống chiếc váy hần vừa mua. Mỉm cười vì sự trùng hợp và hần đưa nó mặc vào. Hần muốn bộ đồ này công khai tình cảm của hần và muốn nó mãi thuộc về mình.

Sau một lúc trang điểm xong xuôi, cả bọn quyết định đi bộ để tăng thêm độ lãng mạn và tiện thể ngắm cảnh vật. Ở đây là một vùng núi nên khi về tối thì càng lạnh, vì vậy càng đi cả hai cô nàng càng lạnh, tay chà sát vào nhau. Thấy thế, hai chàng trai đồng loạt nắm tay hai cô đút vào túi áo mình.

Hơi lạnh đang tràn xuống nhưng vẫn có bốn con người đang được sưởi ấm bằng con tim, bằng gấu 37 độ của chính mình.

Đã xong chap này, *tung bông* ử đã lau giờ mới ra lò chap mới...xin lỗi mọi người ạ...

20. Chap 20

Chưa đến nơi mà cái miệng và mũi nó hoạt động hết cỡ. Nó hít một hơi rồi nói ra tên món ăn, mặc kệ cho ba người kia mắt tròn ,mắt dẹp nhìn.

Cả bọn nhanh chóng kéo đến hội chợ ,chỉ vì cái miệng của nó đang kích thích tuyến nước bọt của cả đám. Bước vào cổng, nó đã nhào ngay vào một quán toàn hải sản và tất nhiên bọn nó là người mở hàng. Kêu ba đĩa sò, đĩa tôm và vài món biển khác, bọn nó nhanh chóng xơi nhanh rồi chuyển sang gian hàng khác. Cứ thế bọn nó cứ nhảy từ quán này sang quán khác để thưởng thức tất cả món ăn.

- Oa.....no quá đi....

Nó xoa xoa cái bụng, kêu no làm cả đám cười rộ. Bỗng dưng nó dừng lại trước một xe kẹo bông, nhìn chằm chằm vào cây kẹo.

-Thanh....

Nó kêu nhỏ đồng thời tay kéo kéo áo nhỏ.

- Tao muốn ăn, Thanh..

Thanh phì cười vì độ con nít của nó, mỗi lần đi ăn, giống như là đứa trẻ lên ba nghiện kẹo. Dứt mạnh tay ra, Thanh nhăn mặt.

- Mày làm tay tao gãy rồi nà.....mà mày muốn ăn thì kêu Huy mua cho....Huy ơi.....um...um

Chưa kịp kêu xong, Thanh đã bị nó bịt miệng không cho nói hết câu. Nghĩ sao mà kêu Huy, này giờ nó ăn mà muốn sạch túi hần rồi, bao nhiêu mặt tốt của nó đã bị đánh bại vì thói ham ăn của nó. Bây giờ là không thể nào nhờ hần mua thêm thứ gì nữa.

- Mày coi chừng tao á. Tao không muốn ăn nữa. Hứ.

Thả Thanh ra, nó quay mặt vờ hờn dỗi nhưng thật sai lầm khi làm vậy. Thanh bây giờ đang nói nhỏ với Huy nghe, còn hần thì cứ thường xuyên quay đầu nhìn nó cười. Khi nhỏ Thanh nói xong thì hần chạy đi và nó dám chắc là hần đi mua kẹo bông cho nó. Khóc ròng, nó đi lại Thanh, nhéo mạnh vào hông nhỏ là nhỏ la oai oái.

- Cho mày chữa nà, đừng có mà nhiều chuyện nhá.

Cả hai đang xử lí nhau thì hần gọi nó, nhìn vào màn hình, nó liếc Thanh rồi bắt máy:

- Em nghe.

- Em ra đường lớn đi, anh có quà cho em nè.

Mặt nó thộn ra “kẹo bông mà sao ra đường lớn làm gì chứ. Mà thôi có quà là vui rồi”. Nghĩ đến đó nó vui vẻ nhảy nhót ra đường bỏ mặt Thanh và Long đang không hiểu chuyện gì. Khi vừa bước ra cổng Hội chợ thấy hần đứng bên kia đường vẫy tay kêu nó, và thế là nó chạy qua đường mà không nhìn gì, không ngờ, từ xa một chiếc xe đang lao tới nó. Đúng như trời trồng, nó không còn biết điều gì nữa, ánh đèn xe soi sáng vào mắt nó, một loạt hình ảnh ngày xưa hiện về. Cảnh nó chạy ra trước đầu xe rồi tua lại lúc nó và hần đang chơi cạnh nhau.....

Kết.....kết....Rầm....

Cây kẹo bông trên tay hần rơi xuống và chùm bóng bay cũng bị tuột bay lên trời. Hần chạy ra ôm nó vào lòng:

- Ly...ly...tỉnh dậy đi....

Hần ôm chặt nó vào lòng, tay ra sức vỗ vào má, mong rằng nó tỉnh dậy. May mà tài xế đã lách xe, thắng kịp nhưng vẫn lao đầu vào cột điện gần đó. Còn nó thì bỗng nhiên gục xuống, hần lo lắng chạy ra ngoài đường.

- Dậy đi Ly....đừng làm anh lo lắng nữa mà.

-Um...um...

Nó tỉnh dậy ôm đầu mình, thấy nó tỉnh lại, hần vui sướng ôm chăm lấy nó vào lòng:

- Ly...em tỉnh lại rồi..làm anh lo quá.

Nhưng nhận lại là auiw thờ ơ của nó, đẩy hần ra nó nhăn nhó nói.

-Ly nào...tôi là Lam...anh nhận nhầm người rồi.

Tay hần buông thông, sao vậy chứ, sao nó tìm ra kí ức nhưng không nhớ hiện tại Ly là ai, vậy là nó cũng sẽ không nhớ hần ư? Cười nhạt, hần đỡ nó dậy rồi một mình bước đi. Đi vài bước thì hần khựng lại.

- Lam của anh đã về rồi....anh không vui sao?

Nó đang nói gì, hần nghe không rõ. Nó không quên hần, chỉ là nó không muốn là Ly nữa thôi. Quay đầu lại hần nhào vào ôm nó nhấc lên, hần đang rất vui, đang rất hạnh phúc, mọi cố gắng của hần đã không uổng phí rồi.

- Lam ơi...anh yêu em...anh đang vui và hạnh phúc lắm.

- Huy ơi...em cũng yêu anh.

Một đêm tràn đầy hạnh phúc giữa hai con người đã tìm thấy điểm dừng. Liệu rằng họ đến được với nhau nổi từ quá khứ đến hiện tại thì tương lai họ đến được với nhau không?

.....

Ngày hôm sau, cả hai dậy thật sớm để chuẩn bị đồ đạc đi thăm ba mẹ nó, Thanh và Long thì hôm nay về lại thành phố đi chơi tiếp. Trên đường đi lòng nó hồi hộp, nó nhớ ba mẹ, nhớ khoảng thời gian ngày xưa. Đi được một lúc, nó thấy một người đàn ông đang cuốc cỏ, nước mắt chảy dài, nó kêu cậu dừng xe rồi đi bộ đến đó. Đứng trước mặt ông, nó càng khẳng định đó là ba mình hơn, ông đang cuốc cỏ thấy có người chặn phía trước, ông ngẩng đầu lên nói và cây cuốc rơi xuống. Hành động đó càng làm nó khẳng định thêm nữa, nó nhào vào ôm chầm và khóc. Nước mắt chan hòa sự nhớ nhung, yêu thương, cất giấu bấy lâu. Tiếng đồ vật rơi xuống, tiếng bước chân vội vã và sau đó là tiếng kêu xé lòng của người mẹ xa con gần 10 năm:

- Lam con....

-Mẹ.....

Cuộc đoàn tụ của gia đình sau bao năm xa cách tràn đầy nước mắt, sự vui mừng. Cả nhà họ cứ nói cứ kể cho đến khi hần nhận được điện thoại của công ty âm nhạc Star gọi đến. Sau khi nghe xong, hần và nó buộc phải lên đường đến công ty. Tuy hơi nuối tiếc nhưng gì cũng phải có lúc dừng, nó ngậm ngùi ra về và hứa với ba mẹ là sẽ đến thăm ông bà vào một lúc nào đó.

Công ty Star

- Chúng tôi có một suất học sang Mỹ để huấn luyện ca sĩ vừa vào nghề khoảng 5 năm. Hai anh chị suy nghĩ về ý kiến này xem sao. Đây là cơ hội duy nhất để dễ dàng bước chân vào nghệ thuật.

Vừa nghe xong, nó không suy nghĩ gì mà đăng kí giúp hần. Còn hần thì do dự thì ngạc nhiên về hành động của nó.

-Sao em...?

- Anh đã hứa với em điều gì nhớ không? Đến lúc thực hiện rồi anh à. Phải thành công mới được trở về đó.

Nhìn nó hần bắt lực gật đầu và hợp đồng được kí kết với hần bắt đầu từ tuần sau. Rời khỏi công ty nó kéo hần đi ăn mừng, bề ngoài nó vui vẻ tươi cười nhưng thật ra bên trong đang rất buồn. Và những ngày sau đó, nó cùng hần đến trường xin bảo lưu học bạ để chuyển sang Mỹ tiếp tục học, cùng nhau đi mua đồ: quần áo, giày, mũ...Nó tranh thủ từng giây phút bên cạnh hần để khi đi rồi, nó còn cái mà nhớ đến.

Quả thật thời gian trôi nhanh thật, thoát cái đã đến lúc hần phải đi, nó phải sống một mình. Trên taxi, nó chỉnh sửa cổ áo cho hần, dặn dò đủ thứ, nhìn nó như một cô vợ lo lắng thương yêu chồng mình. Hần nhìn nó chầm chầm như muốn thu tất cả hình ảnh đẹp nhất của nó vào mắt mình. Chờ đợi để lên máy bay là khoảng thời gian nhanh nhất mà nó thấy, cái khoảnh khắc hần vào phòng soát vé để vào phi trường thật là khó chịu. Nó muốn nhảy bổ vào ôm lấy hần và giữ không cho hần đi nhưng mọi thứ đang xảy ra là quyết định của nó mà nó phải mạnh mẽ. Qua cửa soát vé, hần kéo vali nhìn về phía nó, còn nó cố mỉm cười trấn an hần, tay gơ hiệu cổ lên, rồi vẫy chào tạm biệt hần, miệng nó cố nói “Em yêu anh, nhanh về đó”.

Thấy hần đã khuất, nó đi ra ngoài ghé chờ mà phịch xuống, nước mắt kiềm chế này giờ được dịp tuôn ra.

5 năm sau,

Nó hiện tại là sinh viên năm 3 khoa âm nhạc và là ca sĩ của công ty Star. 5 năm trôi qua, mỗi ngày nó đều hỏi những người trong công ty về tin tức của Huy, nó vui mừng khi hần đã đạt khá nhiều giải thưởng về các cuộc thi âm nhạc ở Mỹ. Nó cũng được biết hần đã ra 2 album đầu tay của mình và sắp sửa hần sẽ tham gia chương trình nào đó bên Mỹ và sẽ được công chiếu ở Việt Nam. Nó nóng lòng chờ đợi.

Hôm nay, nó đang chuẩn bị đi hát ở quán cafe Sớm thì cô quản lý chạy vào báo rằng, nó phải hủy vì chương trình của Huy sắp diễn ra trong 10 phút nữa. Tim nó như muốn nổ vụn ra, chạy nhanh đến màn hình tivi

trong phòng hóa trang. Nó như muốn gào thét lên khi hắn đang đứng trên sân khấu rộng lớn, và hắn đã thực sự tỏa sáng trên sân khấu nghệ thuật Mỹ.

- Xin chào các bạn. Tôi nói các bạn Việt Nam có nghe không ạ? Hôm nay các bạn muốn nghe bài gì nào?...Ồ nhiều bài quá...nhưng hôm nay tôi muốn mở đầu là một bài hát ,tôi dành tặng cho người tôi yêu nhất, là nguồn động lực để tôi bước vào thế giới nghệ thuật này. Đó là bài vợ yêu.

Nghe tên bài hát mà nước mắt nó tuôn ra, 5 năm, hắn vẫn không quên được nó, nó bây giờ đang rất hạnh phúc. Bài hát vang lên thì phía sau hắn, hàng loạt những tấm hình của nó và hắn 5 năm trước cũng hiện lên.

Này người anh yêu hơi lại gần đây với anh

Anh sẽ nói ra tương tư từ bao lâu chôn dấu

Em có biết rằng từ khi ta thuộc về nhau

Với anh tìm một ngày buồn thật khó khăn.

Này người anh yêu hơi ghé sát môi em lại đây

Anh sẽ trao lên đôi môi kia bao yêu thương nhé

Để yên nhé và vòng tay sau lưng anh ôm chặt đi

Thấy không con tim anh nói rất cần em.

Cứ mãi như vậy thì tình ta sẽ chẳng phai nhòa

Và một thời gian sau em sẽ là cô dâu

Dù anh luôn biết sẽ thật khó đến ngày mà anh luôn mơ thầm.

Giọng hát đã lâu nó không được nghe, khuôn mặt này đã bao lâu không còn nhìn thấy nữa. Nó nhìn vào tivi miệng mấp máy ” chồng yêu”. Ngày lúc ấy, hai trái tim hòa nhịp đập, hướng đến nhau, tình yêu họ càng dâng cao. Cả hai bây giờ đang cùng chung một mơ ước tương lai sẽ chạm mặt nhau vào một lúc nào đó và khi đó cả hai sẽ không bao giờ xa nhau.

THE END.

HÚ HÚ HÚ.....sau hai tháng không đụng chạm gì đến thì hôm nay lại dùng một cái fic end..một cái kết Nin đã đặt sẵn khi đang ở chap 4...m.n nhận xét giúp Nin nha.....cảm ơn m.n đã theo dõi fic này..*Cúi đầu*....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-cham-mat-dang-yeu>